

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba)

z dnia 14 lipca 2021 r. *

Dumping – Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub ze stali, pochodzących z Rosji i Ukrainy – Przegląd okresowy – Obliczanie wartości normalnej – Koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne – Sprzedaż między spółkami powiązаныmi – Zwykły obrót handlowy – Jeden podmiot gospodarczy – Artykuł 2 ust. 3, 4 i 6 rozporządzenia (UE) 2016/1036 – Cena eksportowa – Dostosowanie – Funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji – Artykuł 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia 2016/1036 – Oczywisty błąd w ocenie – Metoda inna niż metoda wykorzystana w poprzednim dochodzeniu – Artykuł 11 ust. 9 rozporządzenia 2016/1036 – Uzasadnione oczekiwania – Prawo do obrony

W sprawie T-716/19

Interpipe Niko Tube LLC, z siedzibą w Nikopolu (Ukraina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, z siedzibą w Dnieprze (Ukraina),

które reprezentował adwokat B. Servais,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali P. Němečková i G. Luengo, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1295 z dnia 1 sierpnia 2019 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/1469 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Rosji i Ukrainy, w następstwie częściowego przeglądu okresowego, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/1036 (Dz.U. 2019, L 204, s. 22),

SĄD (siódma izba),

w składzie: R. da Silva Passos, prezes, L. Truchot (sprawozdawca) i M. Sampol Pucurull, sędziowie,

* Język postępowania: angielski.

sekretarz: E. Artemiou, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 grudnia 2020 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżące, Interpipe Niko Tube LLC i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, są dwiema spółkami prawa ukraińskiego, które prowadzą działalność w zakresie wytwarzania i wywozu rur oraz przewodów bez szwu.
- 2 W następstwie skargi złożonej w dniu 14 lutego 2005 r. przez Komitet Ochrony Przemysłu Stalowych Rur Bez Szwu Unii Europejskiej Komisja Wspólnot Europejskich wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1) [zastąpionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51), które z kolei zostało zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21, zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”)], a w szczególności zgodnie z art. 5 rozporządzenia nr 384/96 (obecnie art. 5 rozporządzenia podstawowego), w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. zmieniającego rozporządzenie nr 384/96 oraz rozporządzenie (WE) nr 2026/97 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2004, L 77, s. 12, zwanego dalej „zmienionym rozporządzeniem nr 384/96”).
- 3 W dniu 27 czerwca 2006 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (WE) nr 954/2006 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylające rozporządzenia (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończące przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz kończące przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy (Dz.U. 2006, L 175, s. 4).
- 4 Rozporządzeniem nr 954/2006 Rada nałożyła cło antydumpingowe według stawki 25,1% na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub ze stali, wytwarzanych przez CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube oraz OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant, będące dwiema spółkami prawa ukraińskiego, które następnie przekształciły się, odpowiednio, w Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) oraz

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (zwane dalej łącznie „dawnymi spółkami Interpipe”), w których prawa wstąpiły skarżące. W owym rozporządzeniu Rada uznała, że spółki te były „powiązane” z dwiema spółkami zajmującymi się sprzedażą: SPIG Interpipe, z siedzibą na Ukrainie, oraz Sepco SA, z siedzibą w Szwajcarii.

- 5 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 września 2006 r. dawne spółki Interpipe zażądały stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 954/2006 w zakresie, w jakim ich ono dotyczyło.
- 6 W wyroku z dnia 10 marca 2009 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (T-249/06, zwanym dalej „pierwszym wyrokiem Interpipe”, EU:T:2009:62), Sąd, wskazując na istnienie oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia prawa do obrony, stwierdził nieważność art. 1 rozporządzenia nr 954/2006 w zakresie, w jakim cło antydumpingowe nałożone na przywóz do Unii produktów wytwarzanych przez odnośne spółki ukraińskie przekraczało cło, które byłoby stosowane, gdyby nie dokonano dostosowania ceny eksportowej z tytułu prowizji w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. i) zmienionego rozporządzenia nr 384/96 [obecnie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego] w przypadkach sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem szwajcarskiej spółki Sepco. Z pkt 178 tego wyroku wynika, że w razie stwierdzenia, iż producent powierza zadania zwykle należące do wewnętrznego działu sprzedaży spółce zajmującej się dystrybucją jego produktów, którą kontroluje pod względem gospodarczym i z którą tworzy jeden podmiot gospodarczy, oparcie się przez Radę i Komisję na cenie płaconej przez pierwszego niezależnego nabywcę powiązanemu dystrybutorowi bez dokonywania dostosowania z tytułu prowizji jest uzasadnione. Zdaniem Sądu Sepco można było uznać za wewnętrzny dział sprzedaży dawnych spółek Interpipe, w związku z czym instytucje nie powinny były dokonywać żadnego dostosowania cen stosowanych przez Sepco. W pozostałym zakresie Sąd oddalił skargę.
- 7 W wyroku z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78), Trybunał oddalił odwołania wniesione przez Radę i Komisję od pierwszego wyroku Interpipe.
- 8 Rada zastosowała się do pierwszego wyroku Interpipe poprzez przyjęcie rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia nr 954/2006 (Dz.U. 2012, L 165, s. 1). Zgodnie z motywami 11–14 tego rozporządzenia wykonawczego margines dumpingu w odniesieniu do sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem spółki powiązanej Sepco został ponownie obliczony bez dostosowania ceny eksportowej z tytułu prowizji w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia nr 1225/2009 [obecnie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego], które w międzyczasie zastąpiło zmienione rozporządzenie nr 384/96. Stawkę cła antydumpingowego mającą zastosowanie do skarżących ustalono na 17,7%.
- 9 Środki antydumpingowe przewidziane w rozporządzeniu nr 954/2006, zmienionym rozporządzeniem wykonawczym nr 540/2012, utrzymano na dodatkowy okres pięciu lat na podstawie rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 585/2012 z dnia 26 czerwca 2012 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub ze stali, pochodzących z Rosji i Ukrainy, w następstwie przeglądu wygaśnięcia, zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009, oraz kończącego przegląd wygaśnięcia dotyczący przywozu niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub ze stali, pochodzących z Chorwacji (Dz.U. 2012, L 174, s. 5). Rada uznała, że skarżące nadal pracowały z dwoma powiązanymi przedsiębiorstwami handlowymi mającymi siedziby na Ukrainie i w Szwajcarii

(zob. pkt 4 powyżej), występującymi odtąd pod nazwami LLC Interpipe Ukraine (zwanym dalej „IPU”) oraz Interpipe Europe SA (zwanym dalej „IPE”). Stawka cła antidumpingowego mająca zastosowanie do skarżących została utrzymana na poziomie 17,7%.

- 10 W wyniku postępowania w sprawie przeglądu okresowego, o którego wszczęcie skarżące zawnioskowały na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 1225/2009 (obecnie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego) (zwanego dalej „przełędem okresowym zakończonym w 2012 r.”), Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 795/2012 z dnia 28 sierpnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze nr 585/2012 (Dz.U. 2012, L 238, s. 1), na mocy którego stawkę cła antidumpingowego mającą zastosowanie do skarżących obniżono do 13,8%.
- 11 W dniu 4 lipca 2017 r. Komisja opublikowała w Dzienniku Urzędowym zawiadomienie o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia środków antidumpingowych stosowanych względem przywozu niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Rosji i Ukrainy (Dz.U. 2017, C 214, s. 9). Przegląd, którego to zawiadomienie dotyczy (zwany dalej „przełędem końcowym zakończonym w 2018 r.”), był oparty na art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 12 W dniu 7 maja 2018 r. Komisja opublikowała również w Dzienniku Urzędowym zawiadomienie o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego środków antidumpingowych mających zastosowanie do przywozu niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu, pochodzących m.in. z Ukrainy (Dz.U. 2018, C 159, s. 18). Przegląd, którego to zawiadomienie dotyczy (zwany dalej „przełędem okresowym zakończonym w 2019 r.”) i który wszczęto w następstwie wniosku skarżących opartego na art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, był ograniczony do dumpingu, który im zarzucano.
- 13 W dniu 13 lipca 2018 r. w ramach przeglądu końcowego zakozonego w 2018 r. Komisja zgodnie z art. 20 rozporządzenia podstawowego przesłała skarżącym dokument zawierający ogólne ustalenia, w którym poinformowała je, że do celów ustalenia ich kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych (zwanym dalej „kosztami SGA”), niezbędnych do obliczenia wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, zamierza wziąć pod uwagę nie tylko koszty SGA związane ze sprzedażą produktu objętego postępowaniem, której skarżące dokonywały na rzecz niezależnych nabywców mających siedzibę na Ukrainie, czy to bezpośrednio, czy za pośrednictwem IPU, lecz również koszty SGA, z wyjątkiem kosztów transportu, związane ze sprzedażą wspomnianego produktu dokonywaną przez skarżące na rzecz IPU w tym celu, by ta ostatnia odsprzedała je niezależnym nabywcom mającym siedzibę na Ukrainie.
- 14 Ponadto Komisja zauważyła, że skarżące zaczęły dokonywać wywozu swoich produktów do Unii nie tylko za pośrednictwem IPE – jak miało to miejsce wcześniej – ale także za pośrednictwem innej spółki powiązanej, a mianowicie Interpipe Central Trade GmbH (zwanej dalej „IPCT”), mającej siedzibę w Niemczech, którą należało uznać za importera. Zgodnie z pierwszym wyrokiem Interpipe Komisja nie zamierzała dokonać na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego dostosowania cen płaconych IPE przez niezależnych nabywców, natomiast wyraziła zamiar dokonania dostosowania na podstawie art. 2 ust. 9 tego rozporządzenia w odniesieniu do produktów sprzedawanych w Unii przez IPCT.
- 15 W uwagach z dnia 30 lipca 2018 r. w przedmiocie dokumentu zawierającego ogólne ustalenia z dnia 13 lipca 2018 r. skarżące zakwestionowały obliczenia Komisji dotyczące kosztów SGA, podnosząc, że metoda, którą Komisja zamierzała wykorzystać, różni się od metody zastosowanej

wcześniej, co stanowi naruszenie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Ta nowa zdaniem skarżących metoda sztucznie zwiększyła koszty SGA, a w konsekwencji również margines dumpingu.

- 16 W wyniku przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/1469 z dnia 1 października 2018 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Rosji i Ukrainy, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036 (Dz.U. 2018, L 246, s. 20). Odnośne środki antydumpingowe zostały w ten sposób utrzymane.
- 17 W motywach 82 i 83 rozporządzenia wykonawczego 2018/1469 Komisja wskazała, że po przeanalizowaniu wszystkich okoliczności uwzględniła wniosek skarżących dotyczący obliczenia kosztów SGA między spółkami powiązanymi.
- 18 W motywach 86 i 87 rozporządzenia wykonawczego 2018/1469 Komisja uściśliła, że jeżeli producent eksportujący wywoził produkt objęty postępowaniem do niezależnych nabywców w Unii za pośrednictwem IPE, działającej jako przedsiębiorstwo handlowe, cena eksportowa została ustalona na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należnych za produkt objęty postępowaniem przy jego wywozie do Unii zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Jeżeli natomiast producent eksportujący wywoził produkt objęty postępowaniem do Unii za pośrednictwem IPCT, działającej jako importer, cena eksportowa została ustalona na podstawie ceny, za którą produkt przywożony został po raz pierwszy odsprzedany niezależnym nabywcom w Unii, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego z uwzględnieniem dostosowań, na które przepis ten zezwala.
- 19 Stawka cła antydumpingowego mająca zastosowanie do skarżących została utrzymana na poziomie 13,8%.
- 20 W dniu 21 maja 2019 r. w ramach przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r. Komisja zgodnie z art. 20 rozporządzenia podstawowego przesłała skarżącym dokument zawierający ogólne ustalenia (zwany dalej „dokumentem zawierającym ogólne ustalenia z 2019 r.”). W dokumencie tym w pierwszej kolejności Komisja poinformowała skarżące, że przy obliczaniu ich kosztów SGA dodano koszty, które skarżące poniosły w związku ze sprzedażą na rzecz IPU. W drugiej kolejności Komisja wskazała, że w jej ocenie IPE i IPCT działają jak dwa kanały pozwalające na wywóz tych samych produktów do Unii. Opierając się na tej okoliczności, na roli koordynacyjnej odgrywanej przez IPU między skarżącymi z jednej strony a IPE i IPCT z drugiej strony, na specyfice umów zawartych między IPU a tymi dwiema spółkami, a także na okoliczności, że w statucie IPE nie przewidziano obowiązku wyłączności w zakresie wyboru dostawców sprzedawanych produktów, Komisja stwierdziła, że IPE nie można było dłużej uznawać za wewnętrzny dział sprzedaży eksportowej w ramach grupy, do której należały skarżące (zwanej dalej „grupą Interpipe”), oraz że przy obliczaniu ceny eksportowej należało w związku z tym dokonać na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego dostosowania cen płaconych IPE przez niezależnych nabywców w Unii.
- 21 W uwagach z dnia 4 czerwca 2019 r. w przedmiocie dokumentu zawierającego ogólne ustalenia z 2019 r. skarżące w szczególności zakwestionowały w pierwszej kolejności obliczenia Komisji dotyczące kosztów SGA, podnosząc, że metoda, którą Komisja zamierzała wykorzystać, odpowiada metodzie wcześniej już zaproponowanej i ostatecznie odrzuconej w ramach przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. W drugiej kolejności skarżące podniosły, że

dokonanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego dostosowania cen płaconych IPE przez niezależnych nabywców stanowi naruszenie zasad wynikających z pierwszego wyroku Interpipe (zob. pkt 6 powyżej). Podkreśliły one, że okoliczności faktyczne nie uległy zmianie pomimo utworzenia IPCT.

- 22 W dniu 27 czerwca 2019 r. Komisja skierowała do skarżących dokument zawierający dodatkowe ustalenia, zgodnie z którym przyjęła szereg argumentów przedstawionych w uwagach skarżących z dnia 4 czerwca 2019 r., innych niż te przywołane w pkt 21 powyżej. Komisja dodała, że te ostatnie argumenty poddano analizie, lecz ustosunkuje się ona do nich w rozporządzeniu wykonawczym, które zostanie opublikowane najpóźniej w dniu 6 sierpnia 2019 r. Stawka cła antydumpingowego przewidywana przez Komisję w owym dokumencie zawierającym dodatkowe ustalenia wynosiła 8,1%.
- 23 W dniu 1 sierpnia 2019 r. w wyniku przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/1295 zmieniające rozporządzenie wykonawcze 2018/1469 (Dz.U. 2019, L 204, s. 22) (zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), w którym stawkę cła antydumpingowego mającą zastosowanie do skarżących ustalono na 8,1%.
- 24 W motywach 32, 33 i 39–42 zaskarżonego rozporządzenia Komisja odrzuciła argumenty skarżących przywołane w pkt 21 powyżej. Wyjaśniła, że ze względu na poufny charakter informacji handlowych związanych z przedstawieniem i analizą tych argumentów powody ich odrzucenia wskazano szczegółowo w odrębnym piśmie, które skierowała ona do skarżących w dniu 2 sierpnia 2019 r. (zwanym dalej „pismem z dnia 2 sierpnia 2019 r.”).

Postępowanie i żądania stron

- 25 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 października 2019 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.
- 26 Pisemny etap postępowania zamknięto w dniu 15 kwietnia 2020 r.
- 27 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 kwietnia 2020 r. skarżące na podstawie art. 106 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem wniosły o przeprowadzenie rozprawy.
- 28 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (siódma izba) postanowił o otwarciu ustnego etapu postępowania. W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania Sąd zadał stronom pytania wymagające udzielenia odpowiedzi na piśmie przed rozprawą i wezwał Komisję do przedstawienia określonych dokumentów. Strony zastosowały się do tych środków w wyznaczonym terminie.
- 29 Na rozprawie w dniu 17 grudnia 2020 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania ustne zadane przez Sąd.
- 30 Skarżące wnoszą do Sądu o:
  - stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;
  - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

- 31 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
  - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

- 32 Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.
- 33 Zarzut pierwszy dotyczy niezgodności z prawem włączenia kosztów SGA związanych ze sprzedażą dokonywaną przez skarżące na rzecz IPU do obliczeń wartości normalnej. W ten sposób Komisja naruszyła art. 2 ust. 3 akapit pierwszy, art. 2 ust. 4 akapit pierwszy i art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego oraz art. 2.2.2 zdanie pierwsze Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym WTO”), zawartego w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3).
- 34 Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu w ocenie przy zastosowaniu do ceny eksportowej kwoty odpowiadającej kosztom SGA oraz zyskowi przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Komisja nie powinna była odejmować od ceny eksportowej skarżących kwoty odpowiadającej kosztom SGA i zyskowi IPE na podstawie art. 2 ust. 10 zdania od pierwszego do czwartego oraz lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- 35 Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego ze względu na to, że Komisja ustaliła wartość normalną i cenę eksportową skarżących poprzez zastosowanie metody innej niż ta, którą wykorzystała wcześniej.
- 36 W ramach każdego z tych trzech zarzutów skarżące podnoszą naruszenie art. 9 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego i art. 9.3 porozumienia antydumpingowego WTO ze względu na to, że w następstwie zarzucanych naruszeń i oczywistego błędu w ocenie nałożone cło antydumpingowe przekracza kwotę dumpingu.
- 37 Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa do obrony.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego niezgodności z prawem uwzględnienia przy obliczaniu wartości normalnej kosztów SGA związanych ze sprzedażą dokonywaną przez skarżące na rzecz IPU

- 38 Skarżące podnoszą, że Komisja, włączając koszty SGA związane ze sprzedażą dokonywaną przez nie na rzecz IPU do obliczeń wartości normalnej, naruszyła art. 2 ust. 3 akapit pierwszy, art. 2 ust. 4 akapit pierwszy i art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego, swoją własną praktykę decyzyjną oraz art. 2.2.2 zdanie pierwsze porozumienia antydumpingowego WTO, zgodnie z jego wykładnią dokonaną w orzeczeniach Organu Rozstrzygania Sporów WTO. Ponadto skarżące utrzymują, że w rzeczywistości nie poniosły one ciężaru kwestionowanych kosztów SGA.

- 39 Na wstępie skarżące przypominają, że sprzedaż produktu objętego postępowaniem, której dokonywały na ukraińskim rynku krajowym, odbywała się zawsze albo w drodze sprzedaży bezpośredniej, dokonywanej przez same skarżące na rzecz niezależnych nabywców krajowych (zwanej dalej „sprzedażą bezpośrednią”), albo w drodze sprzedaży pośredniej w tym znaczeniu, że skarżące sprzedawały ten produkt IPU, która odsprzedawała go niezależnym nabywcom krajowym (zwanej dalej „sprzedażą pośrednią”).
- 40 W niniejszym zarzucie skarżące podnoszą najpierw, że w toku przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r., który doprowadził do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, Komisja przy obliczeniach dokonanych w celu ustalenia wartości normalnej w odniesieniu do kosztów SGA nie oparła się – tak jak czyniła to w przeszłości – wyłącznie na kosztach SGA związanych ze sprzedażą bezpośrednią produktu objętego postępowaniem i na kosztach SGA związanych ze sprzedażą pośrednią tego produktu poniesionych przez IPU. Niesłusznie dodała ona koszty SGA poniesione przez skarżące w związku z dokonywaną przez nie na rzecz IPU sprzedażą produktu objętego postępowaniem (zwane dalej „kwestionowanymi kosztami SGA”), który IPU odsprzedawało niezależnym nabywcom na ukraińskim rynku krajowym. Zdaniem skarżących włączenie kwestionowanych kosztów SGA, których nie obejmowały obliczenia dokonane przez Komisję w ramach przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r. i które ostatecznie usunięto z obliczeń dotyczących przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. (zob. pkt 11, 13 i 17 powyżej), sztucznie zwiększyło margines dumpingu.
- 41 Następnie skarżące przypominają, że zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego „[p]odstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu” oraz że stosownie do art. 2 ust. 1 akapit trzeci wspomnianego rozporządzenia cen stosowanych między stronami, co do których wydaje się, że są ze sobą powiązane, nie można co do zasady uznać za objęte zwykłym obrotem handlowym. W niniejszej sprawie Komisja słusznie zastosowała tę zasadę, lecz niesłusznie nie wyciągnęła stąd wniosku, że kosztów SGA związanych ze sprzedażą między takimi stronami również nie można uznać za objęte zwykłym obrotem handlowym. Skarżące podkreślają, że art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego przewiduje, iż koszty SGA należy obliczać na podstawie danych dotyczących zwykłego obrotu handlowego. Ta sama zasada wynika ich zdaniem z art. 2.2.2 zdanie pierwsze porozumienia antydumpingowego WTO.
- 42 Wreszcie, skarżące utrzymują, że dodanie kwestionowanych kosztów SGA sztucznie podwyższyło wartość normalną, a w konsekwencji – margines dumpingu, co wynika z dwóch wskazanych poniżej okoliczności.
- 43 Po pierwsze, skarżące przypominają, że zgodnie z art. 2 ust. 4 akapity pierwszy i trzeci rozporządzenia podstawowego oraz z praktyką Komisji sprzedaż produktu objętego postępowaniem niezależnym nabywcom na rynku wewnętrznym kraju wywozu musi być dokonywana w zwykłym obrocie handlowym, aby można było uwzględnić ją przy obliczaniu wartości normalnej. Test wymagany do ustalenia, czy sprzedaż dokonywana jest w zwykłym obrocie handlowym (zwany dalej „testem ZOH”), wiąże się – stosownie do art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego – z porównaniem jednostkowego kosztu produkcji powiększonego o koszty SGA z rzeczywistą ceną sprzedaży dla poszczególnych rodzajów produktu. Skarżące dodają, że rozporządzenie podstawowe, a w szczególności jego art. 2 ust. 4, nie zawiera żadnej normy wymagającej uwzględnienia wszystkich wydatków, w tym tych poniesionych w związku ze sprzedażą między spółkami powiązаныmi, w kosztach SGA wykorzystywanych do celów testu ZOH.

- 44 W odniesieniu do rodzajów produktów, w wypadku których ponad 80% ich sprzedaży na rynku krajowym eksportera stanowi sprzedaż z zyskiem w tym znaczeniu, że zrealizowano ją po cenach wyższych od kosztu jednostkowego (zwana dalej „sprzedażą z zyskiem”), i których średnia ważona cena sprzedaży jest równa średniemu ważonemu kosztowi jednostkowemu lub od niego wyższa, wartość normalną oblicza się na podstawie całej sprzedaży bez względu na to, czy była to sprzedaż z zyskiem.
- 45 Jeżeli natomiast wielkość sprzedaży z zyskiem danego rodzaju produktu na wspomnianym rynku jest równa 80% całkowitej wielkości sprzedaży tego rodzaju produktu bądź niższa od tej wartości lub jeżeli średnia ważona cena tego rodzaju produktu jest niższa od jednostkowego kosztu produkcji, wartość normalna jest oparta wyłącznie na sprzedaży z zyskiem.
- 46 Skarżące podkreślają, że uwzględnienie całej sprzedaży danego rodzaju produktu (zob. pkt 44 powyżej) lub wyłącznie sprzedaży z zyskiem tego rodzaju produktu (zob. pkt 45 powyżej) ma wpływ na obliczenie jego wartości normalnej w tym znaczeniu, że wartość ta ulega podwyższeniu w tym drugim wypadku. Prowadzi to również do podwyższenia marginesu dumpingu.
- 47 Skarżące zauważają, że w niniejszej sprawie fakt dodania kwestionowanych kosztów SGA przy obliczaniu wartości normalnej skutkowało podwyższeniem kosztów całkowitych, a w konsekwencji – obniżeniem odsetka sprzedaży z zyskiem. I tak dla większej liczby rodzajów produktów sprzedawanych na ukraińskim rynku krajowym sprzedaż z zyskiem nie osiągnęła progu 80%, w związku z czym uwzględniono jedynie sprzedaż z zyskiem, a wartość normalna uległa z tego względu podwyższeniu.
- 48 Po drugie, zdaniem skarżących z art. 2 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego wynika, że w odniesieniu do rodzajów produktów, które nie są sprzedawane przez producenta na jego rynku krajowym niezależnym nabywcom, lecz są wywożone do Unii, wartość normalna powinna być skonstruowana na podstawie kosztu produkcji powiększonego o uzasadnioną kwotę kosztów SGA i zysku. Ową uzasadnioną kwotę należy obliczyć na podstawie sprzedaży pozostałych rodzajów produktu objętego postępowaniem dokonywanej w zwykłym obrocie handlowym. Dodanie kwestionowanych kosztów SGA skutkowało również podwyższeniem wartości normalnej skonstruowanej dla rodzajów produktów niesprzedawanych na rynku krajowym.
- 49 W oparciu o wszystkie powyższe argumenty skarżące dochodzą do wniosku, że poprzez uwzględnienie kwestionowanych kosztów SGA Komisja naruszyła art. 2 ust. 3 akapit pierwszy, art. 2 ust. 4 akapit pierwszy i art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego.
- 50 Komisja kwestionuje zasadność argumentów skarżących, a w odniesieniu do argumentów dotyczących naruszenia jej własnej praktyki decyzyjnej oraz wskazań wynikających z orzeczeń Organu Rozstrzygania Sporów WTO – również ich dopuszczalność ze względu na to, że przedstawiono je w sposób niezgodny z pkt 115 praktycznych przepisów wykonawczych do regulaminu postępowania, ponieważ nie odpowiadają one tytułom zarzutów podniesionych w skardze.
- 51 W tym ostatnim aspekcie należy zauważyć, że nieprzestrzeżenie zaleceń redakcyjnych zawartych w praktycznych przepisach wykonawczych do regulaminu postępowania może prowadzić do niedopuszczalności całości lub części skargi tylko wtedy, gdy skarga nie odpowiada wymogom art. 76 lit. d) wspomnianego regulaminu. Tymczasem – o czym szerzej będzie mowa poniżej –

w skardze wyjaśniono, na czym polega zarzut pierwszy, a podniesione na jego poparcie zastrzeżenia są wystarczająco jasne i precyzyjne (zob. podobnie wyrok z dnia 25 marca 2015 r., Belgia/Komisja, T-538/11, EU:T:2015:188, pkt 131 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 52 Podniesione przez Komisję zarzuty niedopuszczalności są zatem bezzasadne.
- 53 Co do istoty, niniejszy zarzut należy zbadać po przypomnieniu najważniejszych mających zastosowanie przepisów oraz orzecznictwa, w którym dokonano ich wykładni.
- 54 Zgodnie z brzmieniem art. 1 ust. 2 rozporządzenia podstawowego „[p]rodukt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Unii jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym”. Artykuł 2 ust. 12 zdanie pierwsze wspomnianego rozporządzenia uściśla, że „[m]argines dumpingu stanowi wielkość, o jaką wartość normalna przewyższa cenę eksportową”.
- 55 Wynika stąd, że ustalenie wartości normalnej produktu stanowi jeden z podstawowych etapów, które powinny umożliwić stwierdzenie wystąpienia ewentualnego dumpingu (wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 20; zob. także podobnie wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 105).
- 56 Podstawową metodę ustalania wartości normalnej produktu określono w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 11 lipca 2017 r., Viraj Profiles/Rada, T-67/14, niepublikowany, EU:T:2017:481, pkt 110), który przewiduje, że „[p]odstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczane lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu”.
- 57 Jak zauważył Trybunał, zarówno z treści, jak i z systematyki art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego wynika, że przy ustalaniu wartości normalnej to cena, która została lub ma być rzeczywiście zapłacona w zwykłym obrocie handlowym, jest ceną, którą należy wziąć pod uwagę zasadniczo w pierwszej kolejności w celu ustalenia wartości normalnej. Zgodnie z art. 2 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego odstąpić od tej zasady można jedynie wówczas, gdy nie doszło do żadnej sprzedaży produktu podobnego w „zwykłym obrocie handlowym”, gdy sprzedaż ta jest niewystarczająca lub gdy nie pozwala ona na dokonanie właściwego porównania. Owe odstępstwa od metody ustalania wartości normalnej na podstawie cen rzeczywistych mają charakter wyczerpujący (zob. wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 20, 21 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 58 Trybunał uściślił również, że celem pojęcia „zwykłego obrotu handlowego” jest zapewnienie, że wartość normalna produktu będzie w jak największym stopniu odpowiadała normalnej cenie produktu podobnego na rynku krajowym eksportera. Jeżeli sprzedaż jest zawierana w sposób i na warunkach, które nie odpowiadają praktyce handlowej dotyczącej sprzedaży produktu podobnego na tym rynku w czasie mającym znaczenie dla ustalenia istnienia lub braku istnienia dumpingu, nie stanowi ona odpowiedniej podstawy dla ustalenia wartości normalnej produktu podobnego na wspomnianym rynku (wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 28).
- 59 Rozporządzenie podstawowe nie definiuje pojęcia „zwykłego obrotu handlowego”. Rozporządzenie to przewiduje jednak wyraźnie w art. 2 dwa przypadki sprzedaży, które pod pewnymi warunkami nie mogą być objęte takim obrotem. W pierwszej kolejności art. 2 ust. 1

akapit trzeci rozporządzenia podstawowego uściśla, że ceny stosowane między stronami, co do których wydaje się, że są ze sobą powiązane lub że zawarły między sobą porozumienie kompensacyjne, można uznać za obowiązujące w zwykłym obrocie handlowym oraz wykorzystać je do ustalenia wartości normalnej wyłącznie wówczas, gdy zostanie wykazane, w drodze wyjątku, iż powiązanie to nie wywiera wpływu na te ceny (zob. wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 22, 23 i przytoczone tam orzecznictwo). W drugiej kolejności zgodnie z art. 2 ust. 4 akapit pierwszy owego rozporządzenia sprzedaż produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju wywozu lub sprzedaż towarów na wywóz do państwa trzeciego po cenach niższych od jednostkowych kosztów produkcji mogą być traktowane jako niedokonane w zwykłym obrocie handlowym wyłącznie wówczas, gdy zostanie stwierdzone, że sprzedaż ta występowała w dłuższym okresie i w znacznych ilościach oraz po cenach uniemożliwiających zwrot wszystkich kosztów w uzasadnionym terminie (wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 24). Artykuł 2 ust. 4 akapit trzeci tego rozporządzenia uściśla, że za „dłuższy okres” uznaje się zwykle okres jednego roku, a w żadnym przypadku nie jest to mniej niż sześć miesięcy, zaś sprzedaż poniżej kosztów jednostkowych uznaje się za dokonaną w znacznych ilościach w tym okresie, jeżeli zostanie stwierdzone, że średnia ważona cena sprzedaży jest niższa od średniej ważonej kosztów jednostkowych lub że wielkość sprzedaży poniżej kosztów jednostkowych jest nie mniejsza niż 20% sprzedaży wykorzystywanej do ustalania wartości normalnej.

- 60 W ocenie Trybunału pojęcie „zwykłego obrotu handlowego” dotyczy charakteru sprzedaży jako takiej (zob. wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

W przedmiocie przepisów zaskarżonego rozporządzenia dotyczących wartości normalnej

- 61 W niniejszej sprawie, jak wynika z motywów 25–31 zaskarżonego rozporządzenia, Komisja ustaliła wartość normalną w podany niżej sposób.
- 62 Po pierwsze, stosownie do art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego z jednej strony zbadała ona, czy w wypadku skarżących całkowita wielkość sprzedaży krajowej, to jest na Ukrainie, produktu podobnego na rzecz niezależnych nabywców była reprezentatywna w porównaniu z całkowitą wielkością ich sprzedaży eksportowej do Unii, to znaczy czy całkowita wielkość rozpatrywanej sprzedaży stanowiła przynajmniej 5% całkowitej wielkości sprzedaży eksportowej do Unii produktu objętego przeglądem. Doszła ona do wniosku, że tak było (motyw 25).
- 63 Z drugiej strony Komisja sprawdziła, czy sprzedaż dokonywana przez skarżące na ich rynku krajowym w odniesieniu do każdego rodzaju produktu identycznego lub porównywalnego z rodzajem produktu sprzedawanym na wywóz do Unii była reprezentatywna, to znaczy czy całkowita wielkość sprzedaży krajowej dla poszczególnych rodzajów produktu stanowiła przynajmniej 5% całkowitej wielkości sprzedaży eksportowej do Unii identycznego lub porównywalnego rodzaju produktu. Ustaliła ona, że sprzedaż krajowa dla poszczególnych rodzajów produktu była w dużym stopniu reprezentatywna w okresie objętym dochodzeniem (motyw 26).
- 64 Po drugie, w odniesieniu do rodzajów produktów, które były sprzedawane na Ukrainie w ilościach reprezentatywnych (zwanymi dalej „rodzajami produktów sprzedawanymi na Ukrainie”), Komisja zastosowała test ZOH (zob. pkt 43 powyżej). W tym celu obliczyła ona odsetek sprzedaży krajowej z zyskiem dokonywanej na rzecz niezależnych nabywców na rynku krajowym w okresie objętym dochodzeniem (motyw 27).

- 65 W odniesieniu do każdego rodzaju produktu sprzedawanego na Ukrainie, w wypadku którego ponad 80% wielkości jego sprzedaży na rynku krajowym zrealizowano po cenach wyższych od kosztów i którego średnia ważona cena sprzedaży była równa jednostkowemu kosztowi produkcji lub od niego wyższa, wartość normalną obliczono jako średnią ważoną rzeczywistych cen krajowych całej sprzedaży danego rodzaju produktu bez względu na to, czy była to sprzedaż z zyskiem (motyw 28).
- 66 W przypadku gdy wielkość sprzedaży z zyskiem stanowiła 80% lub mniej całkowitej wielkości sprzedaży danego rodzaju produktu sprzedawanego na Ukrainie lub gdy średnia ważona cena tego rodzaju produktu była niższa niż jednostkowy koszt produkcji, wartość normalna była oparta na rzeczywistej cenie krajowej, obliczonej jako średnia ważona cena wyłącznie krajowej sprzedaży z zyskiem tego rodzaju produktu dokonanej w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym (motyw 29).
- 67 Analiza sprzedaży na rynku krajowym wykazała, że od 35 do 55% całkowitej sprzedaży krajowej rodzajów produktów sprzedawanych na Ukrainie zrealizowano z zyskiem oraz że średnia ważona cena sprzedaży była wyższa od kosztów produkcji. W konsekwencji wartość normalną obliczono jako średnią ważoną wyłącznie sprzedaży z zyskiem (motyw 30).
- 68 Po trzecie, w odniesieniu do rodzajów produktów, których sprzedaż na Ukrainie stanowiła mniej niż 5% sprzedaży eksportowej do Unii lub z których żaden nie został wprowadzony do obrotu na ukraińskim rynku krajowym (zwanym dalej „rodzajami produktów niesprzedawanymi na Ukrainie”), Komisja obliczyła wartość normalną na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w oparciu o koszt wytworzenia dla poszczególnych rodzajów produktu, powiększony o kwotę uwzględniającą koszty SGA oraz zysk (motyw 31).

W przedmiocie zakresu stosowania art. 2 ust. 3, 4 i 6 rozporządzenia podstawowego

- 69 Skarżące podnoszą, że przy obliczaniu wartości normalnej Komisja niesłusznie uwzględniła kwestionowane koszty SGA, zawyżając wartość normalną zarówno przy stosowaniu testu ZOH w odniesieniu do rodzajów produktów sprzedawanych na Ukrainie, jak i przy konstruowaniu wartości normalnej w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do rodzajów produktów niesprzedawanych na Ukrainie (zob. pkt 43–48 powyżej).
- 70 Aby orzec w przedmiocie tych zastrzeżeń, należy ustalić, czy Komisja miała prawo włączyć kwestionowane koszty SGA do obliczeń wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego.
- 71 Jak przypomniano w pkt 57–60 powyżej, podstawowa zasada rządząca ustalaniem wartości normalnej wymaga, by wartość ta była oparta na okolicznościach związanych ze zwykłym obrotem handlowym.
- 72 Z art. 2 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego wynika, że ceny sprzedaży zawartych między stronami powiązanymi nie mogą – z zastrzeżeniem wyjątków – zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej (zob. pkt 59 powyżej).
- 73 Komisja twierdzi, że wyłączenie to dotyczy kwestii innej niż ta, czy w niniejszej sprawie koszty SGA związane ze sprzedażą między stronami powiązanymi, takimi jak skarżące i IPU, mogą zostać uwzględnione do celów ustalenia wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego.

- 74 Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem koszt produkcji, rozumiany jako suma kosztu wytworzenia danego produktu oraz kosztów SGA, jest uwzględniany przez Komisję z jednej strony w ramach przewidzianego w art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego testu ZOH w celu dokonania oceny, czy sprzedaż krajowa jest sprzedażą z zyskiem i w związku z tym może zostać uznana za dokonaną w zwykłym obrocie handlowym, a z drugiej strony w ramach konstruowania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia, w przypadku gdy sprzedaż krajowa nie mogła zostać uwzględniona (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 2017 r., *Viraj Profiles/Rada*, T-67/14, niepublikowany, EU:T:2017:481, pkt 163). Z orzecznictwa wynika również, że w obu tych wypadkach należy brać pod uwagę te same koszty, aby uniknąć niczym nieuzasadnionego traktowania w odmienny sposób producentów eksportujących w zależności od tego, czy sprzedają oni określone rodzaje produktów również w ich własnym kraju, czy wyłącznie za granicą (zob. podobnie wyrok z dnia 5 października 1988 r., *Brother Industries/Rada*, 250/85, EU:C:1988:464, pkt 19).
- 75 Wynika stąd, że w niniejszej sprawie Komisja musiała wykorzystać te same koszty SGA zarówno przy stosowaniu testu ZOH do rodzajów produktów sprzedawanych na Ukrainie, jak i przy konstruowaniu wartości normalnej dla rodzajów produktów niesprzedawanych na Ukrainie. Stwierdzenie to, zgodne z orzecznictwem przypomnianym w pkt 74 powyżej, zostało zresztą potwierdzone przez strony na rozprawie.
- 76 W rozporządzeniu podstawowym sposób ustalenia wysokości kosztów SGA sprecyzowano w art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze, który przewiduje, że „[w]ysokość kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku ustala się w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży produktów podobnych przez producenta lub eksportera objętego postępowaniem w zwykłym obrocie handlowym”.
- 77 W swoich pismach Komisja utrzymuje, że art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie wyłącznie do konstruowania wartości normalnej dokonywanego zgodnie z art. 2 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia, natomiast nie ma on znaczenia dla przewidzianego w jego art. 2 ust. 4 testu ZOH.
- 78 Należy jednak zauważyć, że art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego nie dokonuje rozróżnienia w zależności od tego, czy dana wartość normalna jest ustalana na podstawie art. 2 ust. 3, czy na podstawie innego przepisu tego rozporządzenia. Nie ogranicza on stosowania ustanowionego przez niego systemu prawnego do sytuacji objętych określonymi przepisami szczególnymi wspomnianego rozporządzenia. W związku z tym art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego nie stoi na przeszkodzie temu, by przewidziany w nim obowiązek oparcia się na danych zebranych w zwykłym obrocie handlowym miał zastosowanie ogólne każdorazowo, gdy artykuł ten odnosi się do kosztów SGA. Ponadto ze względu na to, iż bezsporne jest, że – jak przyznała na rozprawie Komisja (zob. pkt 75 powyżej) – koszty SGA wykorzystywane do konstruowania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego są tymi samymi kosztami, co koszty stosowane do celów przewidzianego w art. 2 ust. 4 tego rozporządzenia testu ZOH, muszą one być zgodne z wymogami art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze wspomnianego rozporządzenia, a zatem muszą opierać się na danych dotyczących sprzedaży dokonywanej w zwykłym obrocie handlowym.
- 79 Należy sprawdzić, czy Komisja wykorzystała takie dane przy stosowaniu testu ZOH w niniejszej sprawie.

- 80 W tym celu należy przypomnieć, że rodzaje produktu sprzedawane na Ukrainie przez grupę Interpipe podlegały zarówno sprzedaży bezpośredniej, jak i sprzedaży pośredniej poprzez IPU (zob. pkt 39 powyżej). Tymczasem art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego nie odnosi się wprost do transakcji takich jak sprzedaż pośrednia, odbywających się w dwóch etapach, z których pierwszy ma miejsce wewnątrz utworzonego przez tę grupę jednego podmiotu gospodarczego.
- 81 W celu uzasadnienia uwzględnienia przy obliczaniu wartości normalnej kosztów SGA poniesionych przy sprzedaży dokonywanej przez skarżące na rzecz IPU, której powiązanie ze skarżącymi nie jest kwestionowane, Komisja podnosi zasadniczo, że wartość normalną produktu sprzedawanego pierwszemu niezależnemu nabywcy oblicza się z uwzględnieniem wszystkich kosztów związanych z wytworzeniem i sprzedażą produktu, niezależnie od tego, czy koszty te ponoszone są przez wytwórcę, czy przez stronę powiązaną w ramach grupy.
- 82 W tym względzie należy przypomnieć, jakie znaczenie ma w prawie Unii pojęcie jednego podmiotu gospodarczego oraz jakie są jego skutki w zakresie obliczania wartości normalnej w wypadku transakcji takich jak rozpatrywana w niniejszej sprawie sprzedaż pośrednia.

W przedmiocie pojęcia jednego podmiotu gospodarczego i jego skutków

- 83 Pojęcie jednego podmiotu gospodarczego zostało wypracowane do celów ustalania wartości normalnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i poprzedzających go analogicznych przepisów. Pojęcie to opiera się na konieczności uwzględnienia rzeczywistości gospodarczej stosunków w ramach grupy spółek (wyroki: z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 55; z dnia 17 marca 2015 r., RFA International/Komisja, T-466/12, EU:T:2015:151, pkt 108, 110).
- 84 W ocenie Trybunału podział działalności produkcyjnej i handlowej w obrębie grupy złożonej z odrębnych pod względem prawnym spółek nie może bowiem zmienić faktu, że spółki te tworzą jeden podmiot gospodarczy, który w ten sposób organizuje całość swej działalności, w innych przypadkach wykonywanej przez podmiot, który jest również jednym podmiotem z punktu widzenia prawnego (zob. wyrok z dnia 13 października 1993 r., Matsushita Electric Industrial/Rada, C-104/90, EU:C:1993:837, pkt 9 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 85 W odniesieniu do cen, które należy wziąć pod uwagę w wypadku sprzedaży, w której uczestniczy kilka spółek należących do tej samej grupy, zanim dany produkt zostanie zakupiony przez osobę trzecią, z orzecznictwa wynika, że gdy producent powierza zadania należące zwykle do wewnętrznego działu sprzedaży spółce zajmującej się dystrybucją jego produktów, którą kontroluje pod względem gospodarczym, wykorzystanie w celu ustalenia wartości normalnej cen zapłaconych przez pierwszego niezależnego nabywcę rzeczonyj spółce dystrybuującej jest uzasadnione, zważywszy na to, że ceny te można uznać za ceny pierwszej sprzedaży produktu dokonanej w zwykłym obrocie handlowym w rozumieniu art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 17 marca 2015 r., RFA International/Komisja, T-466/12, EU:T:2015:151, pkt 108; zob. także podobnie wyroki: z dnia 5 października 1988 r., Brother Industries/Rada, 250/85, EU:C:1988:464, pkt 15; z dnia 10 marca 1992 r., Canon/Rada, C-171/87, EU:C:1992:106, pkt 9, 11). Wynika stąd, że instytucje Unii właściwe do nakładania ceł antydumpingowych powinny oprzeć się na cenach zapłaconych przez pierwszego niezależnego nabywcę spółkom powiązanym zajmującym się sprzedażą (wyrok z dnia 10 marca 1992 r.,

Matsushita Electric/Rada, C-175/87, EU:C:1992:109, pkt 16; zob. także podobnie wyroki z dnia 5 października 1988 r.: TEC i in./Rada, 260/85 i 106/86, EU:C:1988:465, pkt 30; Silver Seiko i in./Rada, 273/85 i 107/86, EU:C:1988:466, pkt 14).

- 86 Aby dojść do tego dotyczącego cen wniosku Trybunał wypowiedział się w przedmiocie kosztów, zauważając, że wszystkie koszty poniesione przez spółki dystrybucyjne kontrolowane przez producenta, podobnie jak te poniesione przez producenta, które przyczyniły się do sprzedaży danych produktów na rynku krajowym i które oczywiście byłyby objęte ceną sprzedaży, gdyby tej ostatniej dokonywał wewnętrzny dział sprzedaży producenta, powinny być włączone do wartości normalnej (wyrok z dnia 10 marca 1992 r., Matsushita Electric/Rada, C-175/87, EU:C:1992:109, pkt 15).
- 87 Ogólniej rzecz ujmując, zdaniem Trybunału w wypadku sprzedaży pośredniej takiej jak sprzedaż rozpatrywana w niniejszej sprawie wszystkie koszty, które są w sposób konieczny zawarte w cenie zapłaconej przez pierwszego niezależnego nabywcę, muszą być zawsze uwzględniane, aby uniknąć dyskryminacji w zakresie obliczania wartości normalnej w zależności od tego, czy sprzedaż dokonywana jest przez dział sprzedaży włączony w ramy organizacyjne producenta, czy przez spółkę odrębną prawnie, lecz kontrolowaną gospodarczo przez producenta (zob. podobnie wyroki: z dnia 5 października 1988 r., TEC i in./Rada, 260/85 i 106/86, EU:C:1988:465, pkt 29; z dnia 10 marca 1992 r., Canon/Rada, C-171/87, EU:C:1992:106, pkt 13).
- 88 W oparciu o przypomniane wyżej zasady należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie sprzedaży pośredniej nie można podzielić na dwie części składowe w celu uznania drugiej z nich, do której doszło między IPU a niezależnym nabywcą, za objętą zwykłym obrotem handlowym, podczas gdy pierwsza z nich, która miała miejsce między jedną ze skarżących a IPU, nie zostałaby wzięta pod uwagę przy obliczaniu wartości normalnej na tej podstawie, że nie jest ona objęta zwykłym obrotem handlowym. Wynika stąd, że do celów tych ustaleń Komisja powinna uwzględnić sprzedaż pośrednią w całości.
- 89 W związku z tym zarówno na podstawie art. 2 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego, jak i orzecznictwa przywołanego w pkt 85 powyżej jedynymi cenami mającymi znaczenie dla obliczenia wartości normalnej są w odniesieniu do sprzedaży pośredniej ceny zapłacone przez niezależnych nabywców. Strony są zresztą w tej kwestii zgodne.
- 90 Jeżeli chodzi o koszty SGA, na podstawie zasad wynikających z pkt 86 i 87 powyżej oraz będącego ich konsekwencją wniosku sformułowanego w pkt 88 powyżej należy stwierdzić, że skarżące niesłusznie kwestionują podjętą przez Komisję decyzję, by oprzeć się na wszystkich kosztach, w tym kwestionowanych kosztach SGA, które zostały poniesione w ramach grupy Interpipe na obu etapach składających się na sprzedaż pośrednią.
- 91 Należy dodać, że kumulacja kosztów SGA przypadających na oba etapy sprzedaży pośredniej i uwzględnienie jedynie ceny stosowanej na drugim etapie do celów testu ZOH są zgodne z mającymi zastosowanie przepisami rozporządzenia podstawowego i wyżej wspomnianym orzecznictwem oraz odzwierciedlają rzeczywistość gospodarczą. W niniejszej sprawie można bowiem domniemywać, że ceny stosowane przez IPU wobec niezależnych nabywców w odniesieniu do produktów, które zakupiło ono od skarżących, wynikają ze wskazanych poniżej okoliczności. Po pierwsze, owe ceny stosowane przez IPU obejmują ceny, które IPU samo zapłaciło skarżącym na wcześniejszym etapie obrotu, przy czym te ostatnie ceny powinny odzwierciedlać koszty wytworzenia produktów, koszty SGA poniesione przez skarżące w związku ze sprzedażą tych produktów na rzecz IPU, a także ewentualnie zysk skarżących. Po drugie,

obejmują one koszty SGA poniesione przez IPU przy sprzedaży tych samych produktów na rzecz niezależnych nabywców, a w stosownym wypadku również zysk. W celu ustalenia, czy dana sprzedaż pośrednia jest sprzedażą z zyskiem, Komisja powinna sprawdzić, czy cena stosowana przez IPU pozwala mu na odzyskanie ceny, którą zapłaciło ono skarżącym, a także jego kosztów SGA. Z uwagi na to, że – jak zostało to podkreślone – cena zapłacona skarżącym przez IPU obejmuje w szczególności ich koszty SGA, Komisja ma obowiązek wzięcia tych kosztów pod uwagę. Należy natomiast zauważyć, iż nie można domniemywać, a skarżące tego nie twierdzą, że koszty SGA poniesione przez IPU w ramach sprzedaży na rzecz niezależnych nabywców obejmują koszty SGA poniesione przez skarżące na pierwszym etapie sprzedaży pośredniej, między nimi a IPU. W związku z tym, gdyby Komisja nie włączyła kwestionowanych kosztów SGA do swoich obliczeń, koszty te nie zostałyby uwzględnione w ramach sprzedaży pośredniej, a tym samym wartość normalna zostałaby ustalona przy wykorzystaniu metody, która nie odzwierciedla rzeczywistości gospodarczej.

- 92 W świetle powyższych rozważań art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego nie można interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by Komisja w ramach testu ZOH i konstruowania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia opierała się na kosztach SGA obejmujących te kwestionowane w niniejszej sprawie.
- 93 W konsekwencji należy oddalić podniesione przez skarżące zastrzeżenia oparte na tym, że Komisja poprzez uwzględnienie kwestionowanych kosztów SGA przy obliczaniu wartości normalnej sztucznie podwyższyła tę wartość. Należy zatem zbadać pozostałe zastrzeżenia podniesione na poparcie zarzutu pierwszego, dotyczące orzeczeń Organu Rozstrzygania Sporów WTO, teoretycznego charakteru kwestionowanych kosztów SGA oraz naruszenia praktyki Komisji.

W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących orzeczeń Organu Rozstrzygania Sporów WTO

- 94 Skarżące utrzymują, że Organ Apelacyjny WTO, którego sprawozdania przyjmowane są przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO, przy dokonywaniu wykładni art. 2.2.2 zdanie pierwsze porozumienia antydumpingowego WTO odpowiadającego art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego wyjaśnił, że należy opierać się na faktycznych danych dotyczących produkcji i sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym oraz że sprzedaż, której nie dokonano w takim obrocie, należy wykluczyć przy obliczaniu kwot odpowiadających kosztom SGA i zyskowi.
- 95 Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem porozumienia WTO z uwagi na ich charakter i systematykę nie znajdują się co do zasady pośród przepisów, w świetle których sąd Unii dokonuje kontroli zgodności z prawem aktów instytucji Unii na mocy art. 263 akapit pierwszy TFUE. Jednakże w sytuacji, gdy Unia miała zamiar wykonać szczególne zobowiązanie przyjęte w ramach WTO lub gdy akt Unii wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów porozumień WTO, do sądu Unii należy kontrola zgodności z prawem rozpatrywanego aktu Unii w świetle przepisów WTO (zob. wyrok z dnia 17 marca 2015 r., RFA International/Komisja, T-466/12, EU:T:2015:151, pkt 134 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2018 r., Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, pkt 66, 67).
- 96 Zgodnie z motywem 3 rozporządzenia podstawowego w celu zapewnienia prawidłowego i przejrzystego stosowania zasad porozumienia antydumpingowego WTO postanowienia tego porozumienia należy transponować do prawodawstwa Unii w możliwie najszerszym zakresie.

- 97 Przepisy art. 2.2.2 zdanie pierwsze porozumienia antydumpingowego WTO są zasadniczo zbieżne z przepisami art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego. To samo dotyczy przepisów art. 2.2 i 2.2.1 tego porozumienia z jednej strony oraz przepisów art. 2 ust. 3 i 4 wspomnianego rozporządzenia z drugiej strony.
- 98 Wynika stąd, że przepisy rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim odpowiadają przepisom porozumienia antydumpingowego WTO, należy w miarę możliwości interpretować w świetle odpowiadających im przepisów tego porozumienia, zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 grudnia 2013 r., *Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Rada*, C-10/12 P, niepublikowany, EU:C:2013:865, pkt 54; z dnia 18 października 2018 r., *Rotho Blaas*, C-207/17, EU:C:2018:840, pkt 46–48; z dnia 10 kwietnia 2019 r., *Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja*, T-301/16, EU:T:2019:234, pkt 134).
- 99 Organ Apelacyjny WTO w sprawozdaniu dotyczącym sporu „*Communautés européennes – Droits antidumping sur les importations de linge de lit en coton en provenance d’Inde*” (Wspólnoty Europejskie – Cła antydumpingowe na przywóz pochodzącej z Indii bawełnianej bielizny pościelowej), przyjętym przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO w dniu 12 marca 2001 r. (WT/DS 141/AB/R, pkt 82), dokonał wykładni art. 2.2.2 porozumienia antydumpingowego WTO w następujący sposób:
- „[W] zdaniu pierwszym części wstępnej art. 2.2.2 mowa jest o »faktyczn[ych] dan[ych] dotycząc[ych] produkcji i sprzedaży w normalnych warunkach handlu [w zwykłym obrocie handlowym]«. W ten sposób autorzy porozumienia antydumpingowego [WTO] jasno wskazali, że sprzedaż, której nie dokonano w zwykłym obrocie handlowym, należy wykluczyć przy obliczaniu kwot odpowiadających kosztom [SGA] i zyskowi przy wykorzystaniu metody przewidzianej w części wstępnej art. 2.2.2”.
- 100 Podobne uwagi zawarto w sprawozdaniu Organu Apelacyjnego WTO dotyczącym sporu „*Chine – Mesures imposant des droits antidumping sur les tubes, sans soudure, en acier inoxydable haute performance (»HP-SSST«) en provenance de l’Union européenne*” (Chiny – Środki nakładające cła antydumpingowe na pochodzące z Unii Europejskiej wysokowydajne rury bez szwu ze stali nierdzewnej), przyjętym przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO w dniu 28 października 2015 r. (WT/DS 460/AB/R, pkt 5.27), a także w sprawozdaniu zespołu orzekającego WTO dotyczącym sporu „*États-Unis – Mesures antidumping visant certains produits tubulaires pour champs pétrolifères en provenance de Corée*” (Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe dotyczące niektórych pochodzących z Korei wyrobów rurowych dla pól naftowych), przyjętym przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO w dniu 18 stycznia 2018 r. (WT/DS 488/R, pkt 7.45).
- 101 Jednakże w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że uwzględnienie przez Komisję kwestionowanych kosztów SGA nie stoi w sprzeczności z zasadą wynikającą z orzeczeń Organu Rozstrzygania Sporów WTO, zgodnie z którą przy obliczaniu kosztów SGA należy wykluczyć sprzedaż nieobjętą zwykłym obrotem handlowym. Jak bowiem zauważono w pkt 88 powyżej, należy uznać, że sprzedaż pośrednia jako całość jest co do zasady objęta zwykłym obrotem handlowym. Przywołane wyżej orzeczenia Organu Rozstrzygania Sporów WTO nie dotyczą sytuacji takich jak sprzedaż pośrednia, która jest przedmiotem niniejszej sprawy.
- 102 Z uwagi na to, że Organ Rozstrzygania Sporów WTO nie wypowiedział się wprost w przedmiocie sytuacji takiej jak ta wynikająca ze sprzedaży pośredniej, nie można uznać, że Komisja poprzez uwzględnienie kwestionowanych kosztów SGA naruszyła art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego w związku z art. 2.2.2 porozumienia antydumpingowego WTO.

W przedmiocie teoretycznego charakteru kwestionowanych kosztów SGA

- 103 Skarżące podnoszą, że w rzeczywistości nie poniosły one ciężaru kwestionowanych kosztów SGA. Wyjaśniają one, że nie podważają zasady, zgodnie z którą sprzedaż między stronami powiązanimi wiąże się z pewnymi wydatkami, lecz twierdzą, że koszty SGA wskazane przez nie w odpowiedziach na kwestionariusz Komisji nie są reprezentatywne dla rzeczywistych wydatków poniesionych w związku z tymi transakcjami i że owe koszty SGA należało w konsekwencji wykluczyć. Kwoty wskazane przez skarżące w kolumnie kwestionariusza dotyczącej kosztów związanych z „nabywcami powiązanimi” są teoretyczne i zostały wprowadzone jedynie w celu zachowania zgodności z przyjętym przez Komisję formatem kwestionariusza.
- 104 Należy przypomnieć, że stosownie do art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego „[k]oszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem”.
- 105 Ponadto z art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wynika, że służby Komisji przygotowują i przekazują zainteresowanym stronom kwestionariusz w celu uzyskania informacji niezbędnych dla dochodzenia antydumpingowego oraz że wspomniane strony zobowiązane są do dostarczenia tym służbom informacji, które umożliwią Komisji prawidłowe przeprowadzenie dochodzenia antydumpingowego [wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 50, 51].
- 106 Odpowiedzi stron na przewidziany w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwestionariusz, jak również przewidziana w art. 16 tego rozporządzenia późniejsza weryfikacja, której Komisja może dokonać na miejscu, mają kluczowe znaczenie dla przebiegu postępowania antydumpingowego (zob. wyrok z dnia 30 kwietnia 2015 r., VTZ i in./Rada, T-432/12, niepublikowany, EU:T:2015:248, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 107 Z art. 18 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego wynika również, że informacje, które zainteresowane strony są zobowiązane przekazać Komisji, powinny być wykorzystane przez instytucje Unii w celu dokonania ustaleń w postępowaniu antydumpingowym i że strony te nie powinny pomijać istotnych informacji. Niezbędny charakter danej informacji powinien być oceniany w każdym poszczególnym przypadku [wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 52].
- 108 Ponadto to do Komisji, jako organu prowadzącego dochodzenie, należy ustalenie istnienia dumpingu (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 października 1999 r., Acme/Rada, T-48/96, EU:T:1999:251, pkt 40; z dnia 30 kwietnia 2015 r., VTZ i in./Rada, T-432/12, niepublikowany, EU:T:2015:248, pkt 29).
- 109 Weryfikacja zebranych informacji ma na celu umożliwienie Komisji wykonywania jej zadania oraz upewnienia się co do prawidłowości informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwo poddane weryfikacji, które powinno odpowiedzieć na pytania przedstawione przez Komisję, dokładając wszelkich starań i w wyczerpujący sposób, oraz nie powinno pominąć żadnych użytecznych informacji lub wyjaśnień, aby umożliwić Komisji przeprowadzenie kontroli krzyżowych koniecznych do sprawdzenia prawidłowości dostarczonych danych oraz dokonanie racjonalnie poprawnych ustaleń (wyrok z dnia 3 grudnia 2019 r., Yieh United Steel/Komisja, T-607/15, odwołanie w toku, EU:T:2019:831, pkt 78).

- 110 W niniejszej sprawie skarżące, odpowiadając na przekazany im przez Komisję kwestionariusz, dostarczyły dane dotyczące kwestionowanych kosztów SGA. O ile podważyły one zasadę, zgodnie z którą koszty te powinny zostać uwzględnione, powołując się na zmianę wykorzystanej przez Komisję metody w stosunku do poprzednich przeprowadzonych przez nią przeglądów, o tyle nie wyraziły one wątpliwości co do wiarygodności danych, które przekazały tej instytucji.
- 111 Skarżące podnoszą przed Sądem, że wypełniając kwestionariusz Komisji w celu ustalenia wysokości kwestionowanych kosztów SGA, zastosowały one do całkowitej kwoty swoich kosztów SGA współczynnik odpowiadający stosunkowi obrotu uzyskanego ze sprzedaży, jakiej dokonały one na rzecz IPU, do wysokości obrotu uzyskanego z całej dokonanej przez nie sprzedaży. Ich zdaniem ze względu na to, że zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego ceny sprzedaży ich produktów na rzecz IPU nie mogły zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej, obrót uzyskany z tej sprzedaży jest również bez znaczenia dla ustalenia wysokości kosztów SGA. Koszty SGA obliczone przy wykorzystaniu takiej metody mają charakter teoretyczny i należało je wykluczyć przy obliczaniu wartości normalnej.
- 112 Skarżące przyznają jednak, że sprzedaż między spółkami powiązаныmi wiąże się z pewnymi kosztami SGA. Należy zauważyć, że temu uznaniu z ich strony nie towarzyszy zaproponowanie metody innej niż ta wynikająca z kwestionariusza wykorzystanego przez Komisję w celu ustalenia wysokości kwestionowanych kosztów SGA, które Komisja miała obowiązek uwzględnić, jak wynika z pkt 90 powyżej.
- 113 W odniesieniu do zastrzeżenia, zgodnie z którym poprzez zastosowanie metody wynikającej z kwestionariusza Komisji wysokość kwestionowanych kosztów SGA ustalono według współczynnika obliczonego w oparciu o obrót określony na podstawie cen stosowanych między spółkami powiązаныmi, takimi jak skarżące i IPU, należy stwierdzić, że art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, na który powołują się skarżące (zob. pkt 111 powyżej), nie zawiera odniesienia do kosztów SGA. Prawdą jest, że przepis ten wyklucza w akapicie trzecim możliwość uznania cen stosowanych między spółkami powiązаныmi za ceny, które należy uwzględnić przy obliczaniu wartości normalnej, której podstawą obliczenia – zgodnie z akapitem pierwszym tego samego ustępu – „są zwykle ceny uiszczane lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu”. Skarżące nie wykazały jednak, że wykluczenie przewidziane w odniesieniu do cen stosowanych między spółkami powiązаныmi pociąga za sobą wykluczenie kosztów SGA poniesionych w związku ze sprzedażą między takimi spółkami.
- 114 Niniejsze zastrzeżenia skarżących nie mogą zatem podważyć wynikającej z pkt 83–91 powyżej zasady, zgodnie z którą Komisja jest zobowiązana do obliczenia wartości normalnej z uwzględnieniem wszystkich kosztów poniesionych przy sprzedaży rodzajów produktu sprzedawanych na Ukrainie, w tym wszystkich kosztów związanych ze sprzedażą pośrednią. W konsekwencji owe zastrzeżenia należy oddalić.

W przedmiocie naruszenia praktyki Komisji

- 115 Skarżące podnoszą, że Komisja poprzez uwzględnienie kwestionowanych kosztów SGA do celów ustalenia wartości normalnej naruszyła własną praktykę.
- 116 Należy jednak przypomnieć, że zgodność z prawem rozporządzenia nakładającego cła antidumpingowe powinno się oceniać w świetle przepisów prawa, a w szczególności przepisów rozporządzenia podstawowego, nie zaś na podstawie wcześniejszej praktyki decyzyjnej, jaką miały stosować Komisja i Rada [wyrok z dnia 18 października 2016 r., Crown Equipment

(Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-351/13, niepublikowany, EU:T:2016:616, pkt 107; zob. także podobnie wyrok z dnia 4 października 2006 r., Moser Baer India/Rada, T-300/03, EU:T:2006:289, pkt 45].

- 117 W niniejszej sprawie – z uwagi na to, że ustalono, iż włączenie kwestionowanych kosztów SGA do obliczeń wartości normalnej jest zgodne z rozporządzeniem podstawowym – niniejsze zastrzeżenie należy oddalić jako bezskuteczne, bez konieczności badania, czy instytucje, przyjmując rozporządzenia, na które powołują się skarżące, zastosowały metodę inną niż metoda wykorzystana w niniejszej sprawie.
- 118 W świetle ogółu powyższych rozważań należy stwierdzić, że poprzez uwzględnienie kwestionowanych kosztów SGA do celów ustalenia wartości normalnej Komisja nie naruszyła art. 2 ust. 3 akapit pierwszy, art. 2 ust. 4 akapit pierwszy ani art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego, podobnie jak nie uchybiła ona art. 2.2.2 zdanie pierwsze porozumienia antydumpingowego WTO.
- 119 W związku z tym zarzut pierwszy, o którym mowa w pkt 33 powyżej, należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie przy zastosowaniu do ceny eksportowej kwoty odpowiadającej kosztom SGA oraz zyskowi przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji

- 120 Skarżące powołują się na oczywisty błąd w ocenie, jakiego Komisja miała dopuścić się przy wykładni art. 2 ust. 10 zdania od pierwszego do czwartego oraz lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- 121 Skarżące podnoszą, że przy obliczaniu ceny eksportowej do celów postępowania, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, Komisja niesłusznie dokonała na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego dostosowania w dół cen stosowanych przez IPE w odniesieniu do sprzedaży produktu objętego postępowaniem dokonywanej na rzecz pierwszych niezależnych nabywców mających siedzibę w Unii (zwanego dalej „kwestionowanym dostosowaniem”). Kwestionowane dostosowanie wprowadziło funkcjonalną asymetrię pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową skarżących, która to asymetria wpłynęła na porównywalność cen, co stanowi naruszenie art. 2 ust. 10 zdania od pierwszego do czwartego tego rozporządzenia. Komisja, zamiast wprowadzać owo dostosowanie, powinna była oprzeć się na wspomnianych cenach, jak uczyniła to w toku poprzednich przeglądów, zgodnie ze wskazaniem wynikającym z potwierdzonego przez Trybunał pierwszego wyroku Interpipe. Okoliczności, na które Komisja zwróciła uwagę w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia z 2019 r., w zaskarżonym rozporządzeniu i w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r., nie uzasadniają kwestionowanego dostosowania.
- 122 W pierwszej kolejności zdaniem skarżących Komisja niesłusznie utrzymuje, że wraz z utworzeniem IPCT (zob. pkt 14 powyżej), które dołączyło do IPE, skarżące dysponują odtąd równoległymi kanałami umożliwiającymi wywóz tych samych produktów do Unii. Komisja wyciągnęła stąd błędny wniosek, że IPE należy uznawać odtąd za przedstawiciela, a nie – jak w przeszłości – za wewnętrzny dział sprzedaży jednego podmiotu gospodarczego utworzonego przez skarżące i IPU. Komisja nie przedstawiła żadnego wyjaśnienia dowodzącego automatycznego charakteru związku, jaki miałby zachodzić pomiędzy istnieniem IPCT, jako importera powiązanego mającego siedzibę w Unii, a zmianą statusu IPE. To ostatnie nadal działa tak jak wcześniej pomimo utworzenia IPCT i pozostaje dla skarżących głównym kanałem wywozu

w odniesieniu do dokonywanej przez nie sprzedaży do Unii produktu objętego niniejszymi środkami antydumpingowymi. IPCT utworzono w celu ułatwienia, głównie w Niemczech, sprzedaży kół kolejowych, które nie są objęte definicją tego samego produktu. Ponadto ani rozporządzenie podstawowe, ani orzecznictwo nie pozwalają na stwierdzenie, że istnienie „równoległego” kanału sprzedaży może zagrozić statusowi powiązanego przedsiębiorstwa handlowego jako wewnętrznego działu sprzedaży. Decydujące kryterium wykluczenia takiego statusu dotyczy tego, czy owo przedsiębiorstwo handlowe osiąga obrót głównie ze sprzedaży produktów pochodzących od przedsiębiorstw niepowiązanych. Tymczasem skarżące dostarczają IPE całość objętego postępowaniem produktu, który sprzedaje ona w Unii. Prawdziwości tego stwierdzenia nie podważa podkreślana przez Komisję okoliczność, że statut IPE nie zawiera klauzuli wyłączności na rzecz skarżących, która formalnie uniemożliwiłaby IPE zaopatrywanie się u innych wytwórców.

- 123 Ponadto skarżące podnoszą, że IPCT utworzono w 2014 r. oraz że podczas przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. Komisja wiedziała o istnieniu tej spółki, lecz nie uznała, że ta zmiana okoliczności faktycznych stanowi wystarczający powód, aby zrewidować status IPE jako wewnętrznego działu sprzedaży.
- 124 W drugiej kolejności skarżące, przyznając wprawdzie, że IPU pełni opisane przez Komisję funkcje koordynacyjne (zob. pkt 20 powyżej), kwestionują wniosek tej ostatniej, zgodnie z którym funkcje te są nie do pogodzenia z przynależnością IPE do tego samego jednego podmiotu gospodarczego, co skarżące i IPU, i wiążą się z koniecznością uznania IPE za przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Skarżące powołują się w tym względzie na pierwszy wyrok Interpipe.
- 125 W trzeciej kolejności skarżące podnoszą, że o ile umowy zawarte pomiędzy IPU z jednej strony a IPE lub IPCT z drugiej strony (zwane dalej „rozpatrywanymi umowami”) zawierają postanowienia dotyczące dochodzenia roszczeń związanych z niezgodnością towarów z określonymi w umowie wymogami i specyfikacją oraz odpowiedzialności stron w zakresie oceny jakości, szkód podczas transportu i technicznych dostosowań do potrzeb nabywców końcowych, a także klauzulę arbitrażową, o tyle okoliczność ta nie pozwala na stwierdzenie, że IPE nie jest wewnętrznym działem sprzedaży. Takie postanowienia, wprowadzone w celu dostosowania się do wymogów prawa ukraińskiego regulującego wspomniane umowy, nie zmieniają rzeczywistości gospodarczej sytuacji IPE, które jest wewnętrznym działem sprzedaży, nie zaś przedstawicielem pracującym na zasadzie prowizji.
- 126 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.
- 127 Przed zbadaniem tych argumentów należy przypomnieć właściwe przepisy i wypracowane w orzecznictwie zasady, a także historię dokonywania wobec grupy Interpipe dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego i rozporządzeń je poprzedzających.
- 128 Zgodnie z art. 2 ust. 10 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego „[d]okonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną”. Artykuł 2 ust. 10 zdanie trzecie tego rozporządzenia stanowi, że „[w] przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność”.

- 129 Artykuł 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego wśród „czynnik[ów], co do których można dokonać dostosowania”, przewiduje „[p]rowizje”. Przepis ten wskazuje w szczególności, że „[d]okonywane są dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży”. Precyzuje on, że „[p]ojęcie »marże [prowizji]« należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji”.
- 130 Jednakże z orzecznictwa wynika, że dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nie można dokonać, gdy producent z siedzibą w państwie trzecim i jego powiązany dystrybutor odpowiedzialny za wywóz do Unii tworzą jeden podmiot gospodarczy (wyrok z dnia 26 października 2016 r., PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, pkt 39).
- 131 Orzeczono bowiem, że pojęcie jednego podmiotu gospodarczego, które zostało wypracowane do celów ustalania wartości normalnej, jak wynika z pkt 83 i 84 powyżej, ma zastosowanie również do ustalania ceny eksportowej (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 55, 56; z dnia 17 marca 2015 r., RFA International/Komisja, T-466/12, EU:T:2015:151, pkt 108, 109).
- 132 W oparciu o zasady ustanowione w orzecznictwie przypomnianym w pkt 84 powyżej należy zauważyć, że uznanie istnienia jednego podmiotu gospodarczego pozwala uniknąć tego, by koszty, które są oczywiście objęte ceną sprzedaży produktu, w przypadku gdy sprzedaż ta dokonywana jest przez dział sprzedaży włączony w ramy organizacyjne producenta, nie były nią objęte, gdy ta sama działalność w zakresie sprzedaży wykonywana jest przez spółkę odrębną prawnie, lecz kontrolowaną gospodarczo przez producenta (wyrok z dnia 26 października 2016 r., PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, pkt 41).
- 133 Wynika stąd, że nie można uznać, iż przedsiębiorstwo handlowe tworzące jeden podmiot gospodarczy z producentem mającym siedzibę w państwie trzecim wykonuje funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji w rozumieniu art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie wyrok z dnia 26 października 2016 r., PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, pkt 42).
- 134 W ramach analizy istnienia jednego podmiotu gospodarczego obejmującego producenta i powiązane z nim przedsiębiorstwo handlowe decydujące znaczenie ma rozważenie rzeczywistości gospodarczej stosunków zachodzących pomiędzy tym producentem i tym dystrybutorem. Ze względu na wymóg dokonania stwierdzenia odzwierciedlającego rzeczywistość gospodarczą stosunków pomiędzy rzeczonym producentem i rzeczonym dystrybutorem instytucje Unii mają obowiązek uwzględnić ogół istotnych czynników pozwalających ustalić, czy dystrybutor ów wykonuje funkcje zintegrowanego działu sprzedaży tego producenta (zob. podobnie wyrok z dnia 26 października 2016 r., PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 135 Jeżeli chodzi o ciężar dowodu dotyczący szczególnych dostosowań wymienionych w art. 2 ust. 10 lit. a)–k) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z orzecznictwem spoczywa on na stronie, która powołuje się na tę okoliczność (zob. podobnie wyrok z dnia 26 października 2016 r., PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, pkt 83 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 136 Jeżeli zatem instytucje Unii twierdzą, że należy dokonać dostosowania w dół ceny eksportowej z tego względu, że związana z producentem spółka zajmująca się sprzedażą wykonuje funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji, na tych instytucjach spoczywa obowiązek przedstawienia co najmniej zbieżnych poszlak wykazujących, że ta przesłanka jest spełniona (zob. wyrok z dnia 26 października 2016 r., PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, pkt 84 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 137 Z powyższego wynika, że w sytuacji gdy instytucje Unii przedstawiły zbieżne poszlaki mogące wykazywać, iż przedsiębiorstwo handlowe powiązane z producentem wykonuje funkcje podobne do tych, które wykonuje przedstawiciel pracujący na zasadzie prowizji, do tego przedsiębiorstwa handlowego lub do tego producenta należy przedstawienie dowodu, że dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego nie jest uzasadnione (wyrok z dnia 26 października 2016 r., PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, pkt 85).

W przedmiocie historii dokonywania wobec grupy Interpipe dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego i rozporządzeń je poprzedzających

– W przedmiocie dostosowania dokonanego wobec grupy Interpipe w rozporządzeniu nr 954/2006 i działań podjętych w następstwie stwierdzenia jego niezgodności z prawem w pierwszym wyroku Interpipe

- 138 Jak przypomniano w pkt 4 i 6 powyżej, w rozporządzeniu nr 954/2006 obliczenie cła antydumpingowego mającego zastosowanie do dawnych spółek Interpipe, w których prawa wstąpiły skarżące, obejmowało dokonanie w odniesieniu do cen stosowanych przez szwajcarską spółkę Sepco, która następnie przekształciła się w IPE, dostosowania analogicznego do kwestionowanego dostosowania. W pierwszym wyroku Interpipe Sąd stwierdził częściową nieważność wspomnianego rozporządzenia, konkretnie ze względu na niezgodność tego dostosowania z prawem.
- 139 Aby orzec w ten sposób, Sąd zauważył najpierw, że Komisja oparła się na trzech okolicznościach, by dojść do wniosku, iż Sepco wykonywała funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji. Po pierwsze, dawne spółki Interpipe dokonywały bezpośrednio sprzedaży produktu objętego postępowaniem w Unii. Po drugie, SPIG Interpipe – zajmująca się sprzedażą spółka powiązana na Ukrainie, która następnie przekształciła się w IPU – działało w charakterze przedstawiciela sprzedaży w zakresie sprzedaży dokonywanej przez dawne spółki Interpipe na rzecz Sepco. Po trzecie, powiązania Sepco ze wspomnianymi spółkami były niewystarczające i nie pozwalały na przyjęcie, że Sepco pozostaje pod ich kontrolą lub że istnieje wspólna kontrola dotycząca Sepco i dawnych spółek Interpipe (pierwszy wyrok Interpipe, pkt 182).
- 140 W odniesieniu do pierwszej okoliczności Sąd stwierdził, że dokonywana przez dawne spółki Interpipe bezpośrednia sprzedaż w Unii była skierowana do nowych państw członkowskich w okresie przejściowym. Ponadto wielkość sprzedaży bezpośredniej stanowiła około 8% całkowitej wielkości dokonywanej przez rzeczony spółki sprzedaży w Unii, a zatem miała marginalne znaczenie. W konsekwencji funkcje w zakresie sprzedaży, które owe spółki na siebie przyjęły, były jedynie uzupełniające wobec funkcji Sepco i wykonywane były tylko w okresie przejściowym (pierwszy wyrok Interpipe, pkt 185).

- 141 W odniesieniu do drugiej okoliczności Sąd podkreślił, że Rada nie wyjaśniła, w jaki sposób otrzymywanie przez SPIG Interpipe prowizji od sprzedaży dokonywanej przez dawne spółki Interpipe na rzecz Sepco mogło świadczyć o tym, że Sepco wykonywało funkcje podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji, lub miało stać na przeszkodzie uznaniu, że działało ono jako wewnętrzny dział sprzedaży rzeczonych spółek (pierwszy wyrok Interpipe, pkt 186).
- 142 W odniesieniu do trzeciej okoliczności Sąd zauważył, że akta sprawy nie pozwalały na stwierdzenie braku wystarczających powiązań między Sepco a jedną z dawnych spółek Interpipe (pierwszy wyrok Interpipe, pkt 187).
- 143 Sąd wywiódł z tego, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. i) zmienionego rozporządzenia nr 384/96 w zakresie, w jakim dokonała dostosowania ceny eksportowej stosowanej przez Sepco w ramach transakcji dotyczących produktów wytwarzanych przez jedną z dawnych spółek Interpipe (pierwszy wyrok Interpipe, pkt 190). Ze względu na naruszenie prawa do obrony dostosowanie to zostało uznane za niezgodne z prawem również w zakresie, w jakim dokonano go w odniesieniu do transakcji dotyczących produktów wytwarzanych przez drugą z dawnych spółek Interpipe (pierwszy wyrok Interpipe, pkt 209–211).
- 144 W motywach 12 i 13 rozporządzenia wykonawczego nr 540/2012, przyjętego przez Radę zgodnie z art. 266 TFUE w wykonaniu potwierdzonego przez Trybunał pierwszego wyroku Interpipe, Rada z jednej strony przypominała, że Sąd uznał, iż przy porównywaniu wartości normalnej i ceny eksportowej instytucje Unii nie powinny były w konkretnym wypadku grupy Interpipe dokonywać dostosowania z tytułu prowizji, a z drugiej strony wskazała, że w konsekwencji margines dumpingu został ponownie obliczony bez dostosowywania ceny eksportowej z tytułu różnic w prowizjach.
- 145 Jak potwierdziła na rozprawie Komisja, w rozporządzeniu wykonawczym nr 540/2012 Rada nie poruszyła kwestii tego, czy okoliczności inne niż te zbadane przez Sąd w pierwszym wyroku Interpipe mogą uzasadniać dokonanie dostosowania uznanego w tym wyroku za niezgodne z prawem.
- 146 Nie wynika to również z rozporządzenia wykonawczego nr 585/2012, w którym Rada utrzymała rozpatrywane środki antydumpingowe (zob. pkt 9 powyżej). Z motywów 7, 38 i 57 tego rozporządzenia wynika bowiem, że w następstwie orzeczeń sądu Unii nie należało dokonywać żadnego dostosowania cen eksportowych grupy Interpipe. To samo dotyczy przyjętego w wyniku przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r. rozporządzenia wykonawczego nr 795/2012, jak wynika z jego motywów 2, 27 i 28.
- 147 W rozporządzeniu 2018/1469, przyjętym w wyniku przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r., Komisja w motywach 4 i 5 opisała wszystkie środki antydumpingowe dotyczące grupy Interpipe. W motywie 86 wskazała ona, że jeżeli producent eksportujący wywoził produkt objęty postępowaniem do niezależnych nabywców w Unii za pośrednictwem IPE, cena eksportowa została ustalona na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należnych za produkt objęty postępowaniem przy jego wywozie do Unii, zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. W motywie 87 Komisja dodała, że jeżeli producent eksportujący wywoził produkt objęty postępowaniem do Unii za pośrednictwem IPCT, cena eksportowa została ustalona na podstawie ceny, za którą produkt przywożony został po raz pierwszy odsprzedany niezależnym nabywcom w Unii, zgodnie z art. 2 ust. 9 wspomnianego rozporządzenia.

148 W związku z tym to ze względów wynikających z pierwszego wyroku Interpipe Komisja w rozporządzeniu wykonawczym 2018/1469 nadal nie dokonywała przewidzianego w art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego dostosowania cen eksportowych produktów sprzedawanych przez IPE.

– *W przedmiocie dokonania kwestionowanego dostosowania*

149 W ramach przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r. Komisja, badając bliżej kwestię stosunków pomiędzy skarżącymi a IPE, doszła natomiast do wniosku, że należy dokonać kwestionowanego dostosowania.

150 Z motywów 39–42 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że zdaniem Komisji w okresie objętym dochodzeniem dotyczącym przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r. grupa Interpipe dokonywała wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem za pośrednictwem dwóch różnych kanałów sprzedaży, a mianowicie IPE – tego samego powiązanego przedsiębiorstwa handlowego z siedzibą w Szwajcarii, co przedsiębiorstwo, poprzez które grupa ta dokonywała wywozu swoich produktów w czasie przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r. – oraz IPCT. W toku owego przeglądu okresowego ten ostatni kanał dystrybucji jeszcze nie istniał. W konsekwencji i na podstawie innych okoliczności, których ze względu na ich poufny charakter nie ujawniono we wspomnianym rozporządzeniu, lecz przekazano skarżącym w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r., Komisja uznała, że należy dokonać kwestionowanego dostosowania.

151 Z pisma z dnia 2 sierpnia 2019 r. wynika, że zdaniem Komisji kwestionowane dostosowanie było uzasadnione w świetle czterech poniższych okoliczności.

152 Po pierwsze, Komisja zauważyła, że IPE i IPCT sprzedawały te same produkty i oferowały te same usługi swoim klientom mającym siedzibę w Unii. IPE, które nie brało udziału w sprzedaży dokonywanej przez IPCT, nie było już zatem jedyną spółką odpowiedzialną za dystrybucję w Unii produktów wytwarzanych przez skarżące. Komisja dodała, że IPCT było nie tylko odpowiedzialne za znaczną część sprzedaży grupy Interpipe w Unii, lecz również sprzedawało produkt objęty postępowaniem w kilku państwach członkowskich, w tym nawet niektórym nabywcom, z którymi pracowało IPE.

153 Po drugie, zdaniem Komisji IPU było łącznikiem między IPE i IPCT z jednej strony a skarżącymi z drugiej strony w tym znaczeniu, że zbierało zamówienia od IPE i IPCT i przydzielało je jednej lub drugiej skarżącej w zależności od ich możliwości i planów produkcyjnych.

154 Po trzecie, Komisja stwierdziła, że rozpatrywane umowy (zob. pkt 125 powyżej) ustanawiały szczegółowe procedury dochodzenia roszczeń w odniesieniu do produktów niezgodnych ze specyfikacją umowną. Umowy te regulowały również wyłączną odpowiedzialność sprzedawcy i nabywcy w zakresie oceny jakości, szkód związanych z transportem i technicznych dostosowań do potrzeb klientów końcowych oraz zawierały szczegółową sekcję dotyczącą arbitrażu służącego rozstrzygnięciu wszelkich wynikających z postanowień umownych sporów pomiędzy IPU jako sprzedawcą a IPE lub IPCT jako nabywcami. Komisja dodała, że w większości wypadków IPU działało jako agent skarżących i że umowy zawarte pomiędzy IPU z jednej strony a IPE lub IPCT z drugiej strony wyraźnie wspominały o przeniesieniu ryzyka z IPU na IPE lub IPCT.

155 Po czwarte, Komisja podkreśliła, że statut IPE nie zawierał klauzuli wyłączności na rzecz skarżących, wobec czego IPE mogło zaopatrywać się u innych wytwórców.

W przedmiocie zakwestionowania przez skarżące okoliczności, na których opiera się kwestionowane dostosowanie

- 156 Wspólnym mianownikiem większości zastrzeżeń podniesionych przez skarżące na poparcie niniejszego zarzutu jest zarzucanie Komisji, że poprzez dokonanie w odniesieniu do skarżących kwestionowanego dostosowania odeszła ona od ustaleń wypracowanych przez instytucje w przedmiocie roli Sepco, które następnie przekształciło się w IPE, od czasu wykonania przez nie pierwszego wyroku Interpipe.
- 157 Jednakże do celów dokonania oceny niniejszego zarzutu należy ograniczyć się do ustalenia, czy Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie poprzez uznanie, że cztery okoliczności przywołane w pkt 152–155 powyżej pozwalają na dokonanie kwestionowanego dostosowania. Pozostałe zastrzeżenia skarżących pokrywają się bowiem z zastrzeżeniami, które podnoszą one na poparcie drugiej części zarzutu trzeciego, dotyczącej naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego ze względu na to, że w ich ocenie Komisja zmieniła metodę, mimo że przewidziane w tym przepisie przesłanki do dokonania takiej zmiany nie zostały spełnione. Zastrzeżenia te zostaną zatem rozpatrzone w ramach badania wspomnianej części zarzutu trzeciego.
- 158 Należy stwierdzić, że – jak w odpowiedzi na pytanie Sądu zauważyła na rozprawie Komisja, czemu skarżące nie zaprzeczyły – żadna z czterech okoliczności przywołanych w pkt 152–155 powyżej nie ma związku z trzema okolicznościami badanymi przez Sąd w pierwszym wyroku Interpipe, w odniesieniu do których stwierdził on istnienie oczywistego błędu w ocenie (zob. pkt 139–143 powyżej). W konsekwencji fakt, że we wspomnianym wyroku tych trzech okoliczności nie uznano za wystarczające do uzasadnienia dostosowania analogicznego do kwestionowanego dostosowania, nie ma wpływu na zgodność tego ostatniego z prawem, ponieważ Komisja w uzasadnieniu swojej decyzji powołuje się na te cztery odrębne okoliczności.
- 159 Jeżeli chodzi o brak klauzuli wyłączności na rzecz skarżących (zob. pkt 155 powyżej) w statucie IPE, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem część dokonywanej przez przedsiębiorstwo handlowe sprzedaży przypadająca na produkty pochodzące od producentów niepowiązanych stanowi czynnik istotny dla ustalenia, czy to przedsiębiorstwo handlowe tworzy jeden podmiot gospodarczy z producentem powiązany. Jeżeli zatem przedsiębiorstwo handlowe osiąga znaczną część obrotu ze sprzedaży produktów pochodzących od przedsiębiorstw niepowiązanych, okoliczność ta może stanowić poszlakę wskazującą na to, że funkcje tego przedsiębiorstwa handlowego nie są funkcjami wewnętrznego działu sprzedaży (wyrok z dnia 25 czerwca 2015 r., PT Musim Mas/Rada, T-26/12, niepublikowany, EU:T:2015:437, pkt 53).
- 160 W niniejszej sprawie skarżące kwestionują argument Komisji dotyczący braku klauzuli wyłączności na ich rzecz w statucie IPE. Podnoszą one – czemu Komisja nie zaprzecza – że w rzeczywistości IPE zawsze sprzedawało jedynie wytwarzany przez skarżące produkt objęty postępowaniem.
- 161 Z uwagi na to, że instytucje Unii muszą opierać się na rzeczywistości gospodarczej stosunków pomiędzy danymi spółkami (zob. pkt 83 i 134 powyżej), brak takiej klauzuli wyłączności nie jest zatem okolicznością, która może być skutecznie podniesiona na poparcie zgodności z prawem kwestionowanego dostosowania.

- 162 Jeżeli chodzi o treść rozpatrywanych umów (zob. pkt 125 i 154 powyżej), należy na wstępie przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem istnienie umów na piśmie zawartych między spółkami stanowi okoliczność istotną dla ustalenia, czy spółki te tworzą jeden podmiot gospodarczy. Istnienie takich umów wskazuje bowiem na to, że stosunki między danymi spółkami są zorganizowane w oparciu o normalne warunki handlowe (zob. podobnie wyrok z dnia 25 czerwca 2015 r., PT Musim Mas/Rada, T-26/12, niepublikowany, EU:T:2015:437, pkt 60).
- 163 W niniejszej sprawie treść rozpatrywanych umów opisana przez Komisję w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r. i wynikająca z dokumentów przedstawionych przez nią w odpowiedzi na środek organizacji postępowania (zob. pkt 28 powyżej) stanowi dowód na poparcie jej decyzji o dokonaniu kwestionowanego dostosowania. Nie wydaje się bowiem, by istnienie klauzuli arbitrażowej służącej rozstrzygnięciu sporów umownych mogących powstać pomiędzy spółkami będącymi stronami umowy oraz brak solidarności między tymi spółkami, które to okoliczności zakładają nie tylko istnienie dwóch odrębnych osób prawnych, lecz również dwóch podmiotów gospodarczych o rozbieżnych interesach, można było pogodzić z istnieniem jednego podmiotu gospodarczego i z uznaniem jednej z tych spółek za wewnętrzny dział sprzedaży (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 25 czerwca 2015 r., PT Musim Mas/Rada, T-26/12, niepublikowany, EU:T:2015:437, pkt 62, 63).
- 164 W odniesieniu do tożsamości działalności wykonywanej przez IPE i IPCT względem klientów mających siedzibę w Unii (zob. pkt 152 powyżej) należy zauważyć, że skarżące nie przedstawiły dowodu, który mógłby podważyć ustalenia Komisji dotyczące roli IPCT, co do którego Komisja wskazała, że sprzedaje ono objęty postępowaniem produkt w Unii częściowo tym samym nabywcom, którzy zaopatrywali się u IPE. Skarżące ograniczyły się bowiem do stwierdzenia, że IPCT utworzono w celu ułatwienia, głównie w Niemczech, sprzedaży kół kolejowych, które nie wchodzą w zakres definicji produktu objętego postępowaniem. Ponadto w uwagach dotyczących dokumentu zawierającego ogólne ustalenia z 2019 r. skarżące przyznały, że IPCT „sprzedaje ograniczone ilości produktu objętego postępowaniem w niektórych państwach członkowskich”.
- 165 Otóż Komisja ma podstawy, by twierdzić, że jeden podmiot gospodarczy posiada co do zasady jeden wewnętrzny dział sprzedaży, w związku z czym nawet częściowa tożsamość wykonywanych przez IPE i IPCT funkcji w zakresie sprzedaży w ramach Unii jest dowodem mogącym wykluczyć, że IPE stanowi taki dział.
- 166 Wreszcie, należy zauważyć, że rola IPU polegająca na byciu łącznikiem (zob. pkt 153 powyżej) potwierdza ustalenie Komisji, zgodnie z którym rola IPCT stoi na przeszkodzie uznaniu IPE za wewnętrzny dział sprzedaży. Jak bowiem Komisja wyjaśniła na rozprawie w odpowiedzi na pytanie Sądu, okoliczność, że IPU przetwarza zamówienia pochodzące zarówno od IPE, jak i od IPCT, nie pozwala na wykluczenie wszelkiej możliwości istnienia między tymi dwiema ostatnimi spółkami konkurencji w zakresie sprzedaży tych samych produktów na rynku Unii. Tymczasem skarżące nie przedstawiają powodów, dla których grupa Interpipe miałaby być zorganizowana w taki sposób, że spółka, która powinna działać jako wewnętrzny dział sprzedaży, konkuruje z inną spółką należącą do tej samej grupy.
- 167 Wynika stąd, iż – z zastrzeżeniem, że w statucie IPE brak jest klauzuli wyłączności na rzecz skarżących – okoliczności ustalone przez Komisję stanowią zbieżne poszlaki mogące wykluczyć możliwość uznania, że IPE stanowi wewnętrzny dział sprzedaży (zob. pkt 137 powyżej).

168 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że poprzez dokonanie kwestionowanego dostosowania Komisja nie dopuściła się oczywistego błędu w ocenie. W związku z tym zarzut drugi, o którym mowa w pkt 34 powyżej, należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego ze względu na to, że Komisja zmieniła metodę obliczania wartości normalnej i ceny eksportowej

169 Skarżące utrzymują, że zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego Komisja w toku przeglądów prowadzonych na podstawie art. 11 ust. 2 i 3 wspomnianego rozporządzenia ma co do zasady obowiązek wykorzystania tej samej metody – w szczególności w celu ustalenia wartości normalnej i ceny eksportowej – co metoda, którą wykorzystywała w toku dochodzenia, które doprowadziło do nałożenia środków będących przedmiotem przeglądu. Metoda ta może zostać zmieniona tylko wtedy, gdy okoliczności uległy zmianie. Komisja nie może natomiast zastosować nowej metody z tego tylko powodu, że uważa ją za bardziej odpowiednią od dawnej, o ile dawna metoda jest zgodna z rozporządzeniem podstawowym. W niniejszej sprawie metodą referencyjną jest metoda zastosowana w toku przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. Ponadto skarżące utrzymują, że Komisja, która usiłuje oprzeć się na swoim pierwotnym dochodzeniu, przeczy własnemu argumentowi, zgodnie z którym wcześniejsze dochodzenia nie stanowią punktu odniesienia.

170 Skarżące przypominają, że kwestionowane koszty SGA nie zostały uwzględnione przez Komisję ani w toku przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r., ani w następstwie ich uwag (zob. pkt 13, 15 i 17 powyżej) w toku przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. oraz że mimo iż IPCT utworzono przed tym ostatnim przeglądem, cenę eksportową obliczono w ramach tego przeglądu bez dokonywania kwestionowanego dostosowania cen stosowanych przez IPE.

171 W niniejszym zarzucie skarżące podnoszą zatem, że Komisja naruszyła art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego z dwóch względów, ponieważ w toku przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r. obliczyła ona z jednej strony wartość normalną (część pierwsza), a z drugiej strony cenę eksportową (część druga) przy wykorzystaniu metody innej niż ta, którą zastosowała wcześniej. Uściślają one, że zmiany wprowadzone przez Komisję do jej obliczeń stanowią „metodologię [metodę]” w rozumieniu wyżej wspomnianego przepisu, a nie „podejście”, którego to określenia Komisja użyła przed Sądem, a które nie odpowiada jednak żadnemu pojęciu zawartemu w rozporządzeniu podstawowym.

172 Przed zbadaniem obu części niniejszego zarzutu należy przypomnieć brzmienie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, a także wypracowane w orzecznictwie zasady.

173 Zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego we wszystkich przeglądach w rozumieniu tego artykułu Komisja stosuje tę samą metodę, co metoda wykorzystana w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyty uwzględnieniem, w szczególności, przepisów art. 2 tego rozporządzenia.

174 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że wyjątek pozwalający instytucjom na zastosowanie w postępowaniu w sprawie przeglądu metody innej od użytej w dochodzeniu pierwotnym, w przypadku gdy uległy zmianie okoliczności, musi podlegać ścisłej wykładni, ponieważ odstępstwo lub wyjątek od zasady ogólnej należy interpretować w sposób zawężający (wyrok z dnia 3 grudnia 2020 r., Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo i in., C-461/18 P, EU:C:2020:979, pkt 143). Ciężar dowodu spoczywa na instytucjach, które w celu zastosowania

podczas przeglądu metody różniące się od użytej w dochodzeniu pierwotnym powinny wykazać, że okoliczności uległy zmianie (wyrok z dnia 19 września 2013 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, pkt 18).

- 175 Wymóg ściślej wykładni dopuszczonej w drodze wyjątku przez art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego możliwości zmiany metody nie pozwala instytucjom na dalsze stosowanie metody, która jest niezgodna z przepisami art. 2 tego rozporządzenia (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 września 2013 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, pkt 19; z dnia 18 września 2014 r., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 43; z dnia 3 grudnia 2020 r., Changmao Biochemical Engineering/Distillerie Bonollo i in., C-461/18 P, EU:C:2020:979, pkt 144).
- 176 Dla uzasadnienia zmiany metody nie wystarczy natomiast, aby nowa metoda była bardziej odpowiednia od dawnej metody, w sytuacji gdy dawna metoda była zgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego (zob. wyrok z dnia 17 marca 2015 r., RFA International/Komisja, T-466/12, EU:T:2015:151, pkt 91 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 177 W drugiej kolejności zmiana okoliczności, o której mowa w art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, dotyczy kryteriów stosowanych zgodnie z art. 2 owego rozporządzenia w stosunku do metody przyjętej podczas dochodzenia zakończonego nałożeniem cła do celów obliczenia marginesu dumpingu (zob. podobnie wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., CHEMK i KF/Rada, T-169/12, EU:T:2015:231, pkt 90).
- 178 W trzeciej kolejności zastosowanie tej samej metody nie oznacza konieczności wykorzystania tych samych danych zebranych w toku wcześniejszego dochodzenia ani tych samych ustaleń faktycznych lub obliczeń poczynionych na podstawie wspomnianych danych (wyrok z dnia 7 lutego 2013 r., Acron/Rada, T-118/10, niepublikowany, EU:T:2013:67, pkt 115).
- 179 To w świetle tych zasad należy kolejno zbadać obie części niniejszego zarzutu.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej dokonania przez Komisję zmiany metody obliczania wartości normalnej

- 180 Na poparcie części pierwszej zarzutu trzeciego skarżące podnoszą, że ani w zaskarżonym rozporządzeniu, ani w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r. Komisja nie stwierdziła wystąpienia jakiegokolwiek zmiany okoliczności od czasu dochodzenia w sprawie przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r., która uzasadniałaby zastosowanie innej metody w celu ustalenia, czy ich sprzedaż była dokonywana w zwykłym obrocie handlowym, oraz w celu określenia skonstruowanej wartości normalnej. Ponadto skarżące zauważają, że we wspomnianym piśmie Komisja przyznała, iż dokonała zmiany metody z tego względu, że w toku przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r. i przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. kwestionowane koszty SGA pominięto wskutek błędu, oraz oświadczyła, że stosowana odtąd metoda jest zgodna z art. 2 ust. 4 i 6 rozporządzenia podstawowego i że wspomniany błąd nie prowadzi do powstania uzasadnionych oczekiwań, na które skarżące mogą się powoływać. Otóż zdaniem skarżących te zwięzłe wyjaśnienia przedstawione przez Komisję nie pozwalają uznać, że dowiodła ona, iż doszło do zmiany okoliczności stosownie do art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, który podlega wykładni ściślej.

- 181 Komisja nie zdołała również udowodnić, że wyłączenie kwestionowanych kosztów SGA jest niezgodne z art. 2 rozporządzenia podstawowego. Twierdzenie Komisji dotyczące zgodności nowej metody ze wspomnianym artykułem nie jest bowiem równoznaczne z wyjaśnieniem, że metoda wykorzystana w toku przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r. i przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. była nieprawidłowa. Skarżące zwracają uwagę na to, że błąd, jaki Komisja miała popełniać od czasu przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r. – jeżeli rzeczywiście był on błędem – należało skorygować w toku przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. Tymczasem w ramach tego ostatniego przeglądu Komisja wyraźnie dokonała szczegółowego badania kwestionowanych kosztów SGA i ostatecznie przychyliła się do bronionego przez skarżące stanowiska dotyczącego tych kosztów.
- 182 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.
- 183 Należy zauważyć, że decyzja o uwzględnieniu lub wykluczeniu kwestionowanych kosztów SGA do celów ustalenia wartości normalnej nie jest elementem o charakterze faktycznym, który Komisja mogła zaktualizować na podstawie nowych danych dostarczonych przez skarżące, lecz wynika z wykładni, jaką postanowiła ona nadać właściwym przepisom art. 2 rozporządzenia podstawowego, w szczególności jego ust. 3, 4 i 6. Uwzględnienie tych kosztów w toku przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r. po ich wykluczeniu w toku przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r. i przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. stanowi zatem zmianę metody w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- 184 Jednakże, jak wynika z analizy zarzutu pierwszego, rozporządzenie podstawowe interpretowane w świetle właściwego orzecznictwa wymaga zastosowania testu ZOH i skonstruowania wartości normalnej w rozumieniu art. 2 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia na podstawie wszystkich kosztów SGA poniesionych w ramach dokonywanej przez skarżące na rynku ukraińskim sprzedaży bezpośredniej i pośredniej. Jak przyznała na rozprawie Komisja, metoda zastosowana przez nią w toku przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r. i przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. nie była zgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim wykluczała kwestionowane koszty SGA.
- 185 Wynika stąd, że zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 175 powyżej dokonana przez Komisję zmiana metody nie jest sprzeczna z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- 186 W ramach niniejszej części zarzutu trzeciego skarżące podnoszą również zastrzeżenie dotyczące naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ gdy zwróciły się one do Komisji o wszczęcie (zob. pkt 12 powyżej) przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r., który doprowadził do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, oczekiwały, że margines dumpingu zostanie obliczony przy wykorzystaniu tej samej metody, co metoda stosowana przez Komisję od czasu przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r.
- 187 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawo do powoływania się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań przysługuje każdej jednostce znajdującej się w sytuacji, z której wynika, że administracja Unii, udzielając jej dokładnych zapewnień, wzbudziła u niej uzasadnione nadzieje. Udzielone zapewnienia muszą być ponadto zgodne z obowiązującymi normami (wyrok z dnia 24 marca 2011 r., ISD Polska i in./Komisja, C-369/09 P, EU:C:2011:175, pkt 123; zob. także wyrok z dnia 17 grudnia 2010 r., EWRIA i in./Komisja, T-369/08, EU:T:2010:549, pkt 139 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 188 W niniejszej sprawie, przy założeniu, że skarżące otrzymały od Komisji wystarczająco dokładne zapewnienia dotyczące wyłączenia kwestionowanych kosztów SGA, zapewnienia te byłyby sprzeczne z art. 2 rozporządzenia podstawowego, jak wynika z analizy zarzutu pierwszego.
- 189 W każdym wypadku z akt sprawy nie wynika, że w ramach przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r. skarżącym udzielono takich zapewnień. W odniesieniu do zapewnień, jakie miały wynikać z wymiany korespondencji pomiędzy Komisją a skarżącymi w przedmiocie kwestionowanych kosztów SGA podczas przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r., należy zauważyć, że wymiana ta rozpoczęła się w dniu 13 lipca 2018 r. (zob. pkt 13 powyżej). Tymczasem przed tą datą skarżące wystąpiły już z wnioskiem o wszczęcie przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r., który doprowadził do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia, co wynika z opublikowania w dniu 7 maja 2018 r. zawiadomienia dotyczącego tego ostatniego przeglądu (zob. pkt 12 powyżej). Skarżące nie mogą zatem powoływać się na uzasadnione oczekiwania, jakie miałyby wynikać z wcześniejszej wymiany korespondencji w ramach przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r.
- 190 W związku z tym zastrzeżenie skarżących dotyczące naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań jest bezzasadne.
- 191 W świetle powyższych rozważań część pierwszą zarzutu trzeciego należy oddalić.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej dokonania przez Komisję zmiany metody obliczania ceny eksportowej

- 192 W drugiej części niniejszego zarzutu skarżące podnoszą, że utworzenie IPCT w 2014 r. nie stanowi zmiany okoliczności w stosunku do sytuacji istniejącej podczas przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r., która to zmiana mogłaby uzasadniać wprowadzenie kwestionowanego dostosowania. Komisja powinna była zatem nadal stosować metodę wykorzystaną w toku wspomnianego przeglądu w braku możliwości wykazania, że metoda ta była niezgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego. Skarżące kwestionują podniesiony przez Komisję w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r. argument, zgodnie z którym dokonała ona szczegółowej analizy struktury grupy Interpipe w toku przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r., lecz nie uczyniła tego w toku przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. ze względu na to, że cel przeglądu wygaśnięcia środków różni się od celu przeglądu okresowego. Podważają one również argument Komisji, zgodnie z którym kwestią istotną do celów stosowania art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego jest ustalenie, czy okoliczności uległy zmianie od czasu poprzedniego przeglądu okresowego. Przepisy proceduralne, z wyjątkiem tych określających terminy, oraz zakres dochodzeń w ramach przeglądu wygaśnięcia środków i dochodzeń w ramach przeglądu okresowego są w odniesieniu do ustalania marginesu dumpingu podobne, jeśli nie identyczne, jak wynika z art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 193 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.
- 194 Jak wynika z pkt 143–148 powyżej, po ogłoszeniu pierwszego wyroku Interpipe i do czasu przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r. instytucje, decydując się nie dokonywać dłużej w odniesieniu do grupy Interpipe dostosowania, które Sąd we wspomnianym wyroku uznał za niezgodne z prawem, nie badały czterech okoliczności przywołanych w pkt 152–155 powyżej, na podstawie których Komisja po przeglądzie okresowym zakończonym w 2019 r. dokonała kwestionowanego dostosowania.

- 195 Prawdą jest, że w toku przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. Komisja zwróciła uwagę na istnienie IPCT. Jednakże nie wyciągnęła ona z tego żadnych wniosków w odniesieniu do cen eksportowych IPE.
- 196 Wynika stąd, że do celów przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia Komisja dokonała kwestionowanego dostosowania w oparciu o okoliczności faktyczne, których wcześniej nie badała lub z których nie wyciągała wniosków prawnych.
- 197 Należy dodać, że dokonania dostosowania na podstawie okoliczności, które nie były badane w przeszłości, nie można uznać za zmianę metody w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, lecz należy je uznać za konsekwencję stwierdzenia, że przesłanki wymagane dla takiego dostosowania są obecnie spełnione (zob. podobnie wyrok z dnia 16 grudnia 2011 r., *Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada*, T-423/09, EU:T:2011:764, pkt 57).
- 198 W każdym wypadku, przy założeniu, że Komisja dokonała zmiany metody w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, należy w pierwszej kolejności zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem zmiany oddziałujące na strukturę grupy i organizację prowadzonej przez nią sprzedaży eksportowej do Unii stanowią zmianę okoliczności w rozumieniu wspomnianego przepisu. Taka zmiana okoliczności może uzasadniać dokonaną zmianę metody, gdyż zmiana ta stanowi konsekwencję pojawienia się drugiego kanału sprzedaży danej grupy, a tym samym konsekwencję zmiany, jaka zaszła w sposobie organizacji sprzedaży w ramach tej grupy (zob. podobnie wyrok z dnia 17 marca 2015 r., *RFA International/Komisja*, T-466/12, EU:T:2015:151 pkt 100, 101).
- 199 Na przysługujące tym samym Komisji prawo do dokonania kwestionowanego dostosowania bez naruszania art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie ma wpływu to, że nie wszystkie cztery okoliczności, na których oparła się ona w tym celu, są okolicznościami nowymi, w związku z czym Komisja mogła wziąć wcześniej pod uwagę te z owych okoliczności, które wówczas istniały. Przy założeniu, że zaniechanie przez Komisję w toku poprzednich przeglądów zbadania wspomnianych okoliczności lub wyciągnięcia z nich wniosków prawnych nastąpiło wskutek błędu, nie może być ona zobowiązana do powtórzenia tego samego błędu przy przyjmowaniu zaskarżonego rozporządzenia wyłącznie w celu uniknięcia naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Przepisu tego nie można bowiem interpretować w ten sposób, że Komisja powinna nadal stosować metodę, która jest niezgodna z przepisami art. 2 wspomnianego rozporządzenia (zob. pkt 175 powyżej).
- 200 W drugiej kolejności należy zauważyć, że rola IPCT stanowi jedną z najważniejszych okoliczności uzasadniających kwestionowane dostosowanie. Prawdą jest, że w czasie przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. spółka ta prowadziła już działalność i że Komisja wspomniała o niej w rozporządzeniu wykonawczym 2018/1469. Jednakże zgodnie z orzecznictwem w ramach przeglądu wygasających środków antydumpingowych dokonywanego na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego instytucje są jedynie zobowiązane do ustalenia, czy wygaśnięcie tych środków doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody, w którym to przypadku wspomniane środki zostają utrzymane. W przeciwnym razie środki antydumpingowe zostają uchylone. W konsekwencji przegląd środków wygasających nie może prowadzić do zmiany środków obowiązujących. Jeżeli chodzi natomiast o przegląd okresowy na mocy art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia, Komisja może w szczególności zbadać, czy okoliczności związane z dumpingiem i szkodą uległy istotnej zmianie, i może ona nie tylko uchylić lub utrzymać środki antydumpingowe, ale również dokonać ich zmiany [wyroki: z dnia 11 lutego

2010 r., Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, pkt 76; z dnia 18 września 2014 r., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 52; z dnia 18 października 2016 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-351/13, niepublikowany, EU:T:2016:616, pkt 57].

- 201 Nie można zatem zarzucać Komisji, że w toku przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. nie zbadała ona bliżej roli IPCT oraz że nie wyciągnęła stąd takich samych wniosków prawnych, jak te, które wywiodła z tego w toku przeglądu okresowego zakończonego w 2019 r.
- 202 W świetle powyższych rozważań należy oddalić część drugą niniejszego zarzutu, a w konsekwencji – wszystkie zastrzeżenia podniesione w ramach zarzutów drugiego (zob. pkt 157 i 168 powyżej) i trzeciego.
- 203 Oddalenie trzech pierwszych zarzutów pociąga za sobą również oddalenie podniesionych przez skarżące zastrzeżeń, o których mowa w pkt 36 powyżej, z uwagi na to, że naruszenia art. 9 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego i art. 9.3 porozumienia antydumpingowego WTO, na które skarżące się powołują, opierają się wyłącznie na zastrzeżeniach, które oddalono w ramach badania wspomnianych zarzutów.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony

- 204 Skarżące podnoszą, że ich prawo do obrony zostało naruszone ze względu na to, że dopiero w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r., wysłanym tego samego dnia, w którym w Dzienniku Urzędowym opublikowano zaskarżone rozporządzenie, Komisja przekazała im nowe argumenty dotyczące tego, że koszty SGA zostałyby poniesione nawet w wypadku sprzedaży na rzecz nabywcy powiązanego takiego jak IPU, oraz w przedmiocie dopuszczenia istnienia błędu w tym względzie w ramach przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r. i przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r., a także w przedmiocie statutu IPE oraz rozpatrywanych umów. Argumenty te stanowią w ocenie skarżących podstawę decyzji Komisji o uwzględnieniu kwestionowanych kosztów SGA do celów ustalenia wartości normalnej z jednej strony oraz o zaprzestaniu uznawania IPE za wewnętrzny dział sprzedaży z drugiej strony.
- 205 Skarżące podkreślają, że aby niniejszy zarzut został uwzględniony, nie są one zobowiązane do wykazania, że gdyby mogły przedstawić swoje uwagi w przedmiocie wspomnianych argumentów przed przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia, jego treść byłaby inna. Wystarczy, że taka ewentualność nie jest całkowicie wykluczona, ponieważ w braku uchybień proceduralnych mogłyby one lepiej przygotować swoją obronę. Z zarzutów pierwszego i drugiego wynika, że skarżące były w stanie przedstawić dodatkowe uwagi mogące podważyć zasadność zmian metody wprowadzonych przez Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu poprzez uwzględnienie kwestionowanych kosztów SGA i dokonanie kwestionowanego dostosowania. Nie można zatem całkowicie wykluczyć, że Komisja podjęłaby inną decyzję w przedmiocie kwestii podniesionych we wspomnianych zarzutach, gdyby w toku postępowania administracyjnego skarżące otrzymały informacje zawarte w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r.
- 206 Komisja kwestionuje argumenty skarżących.
- 207 Przed zbadaniem podniesionych przez skarżące argumentów dotyczących zarzucanego naruszenia prawa do obrony w odniesieniu zarówno do kwestionowanych kosztów SGA, jak i do kwestionowanego dostosowania, należy przypomnieć podstawowe zasady związane ze wspomnianym prawem.

- 208 Poszanowanie prawa do obrony stanowi podstawową zasadę prawa Unii, której integralną częścią jest prawo do bycia wysłuchanym [zob. wyroki: z dnia 3 lipca 2014 r., Kamino International Logistics i Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 i C-130/13, EU:C:2014:2041, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 12 grudnia 2014 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 209 Poszanowanie prawa do obrony, które ma zasadnicze znaczenie w postępowaniach obejmujących dochodzenia antydumpingowe, oznacza, że zainteresowanym przedsiębiorstwom należy zapewnić możliwość skutecznego przedstawienia w toku postępowania administracyjnego ich stanowiska na temat istnienia i zasadności podnoszonych przez Komisję faktów i okoliczności oraz dowodów zebranych przez nią na poparcie zarzutu istnienia praktyki dumpingowej, a także wynikłej z niej szkody [wyroki: z dnia 27 czerwca 1991 r., Al-Jubail Fertilizer/Rada, C-49/88, EU:C:1991:276, pkt 17; z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 76, 77; z dnia 12 grudnia 2014 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, pkt 41].
- 210 Wystąpienie uchybienia w zakresie poszanowania tego prawa może prowadzić do stwierdzenia nieważności rozporządzenia ustanawiającego cło antydumpingowe jedynie wówczas, gdy istnieje możliwość, że z powodu tego uchybienia postępowanie administracyjne mogłoby doprowadzić do innego wyniku, co w konkretny sposób wpływałoby na prawo zainteresowanej strony do obrony. Nie można jednak zobowiązać tej strony do wykazania, że decyzja Komisji miałaby inną treść, lecz jedynie że ewentualności tej nie można całkowicie wykluczyć, ponieważ wspomniana strona miałaby możliwość lepszego zagwarantowania swej obrony w braku zgłoszonego uchybienia proceduralnego (wyrok z dnia 10 kwietnia 2019 r., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja, T-301/16, EU:T:2019:234, pkt 66, 67; zob. także podobnie wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 78, 79).
- 211 Wreszcie, należy przypomnieć, że prawo do bycia wysłuchanym rozciąga się na wszystkie okoliczności faktyczne lub prawne, które stanowią podstawę decyzji, jednak nie na ostateczne stanowisko, jakie organ administracji zamierza zająć. Prawo to nie wymaga zatem, by przed przyjęciem ostatecznego stanowiska co do oceny dowodów przedstawionych przez jedną ze stron organ administracji był zobowiązany zaoferować tej stronie ponowną możliwość ustosunkowania się do wspomnianych dowodów (zob. podobnie wyroki: z dnia 4 marca 2020 r., Tulliallan Burlington/EUIPO, od C-155/18 P do C-158/18 P, EU:C:2020:151, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 19 maja 2010 r., IMI i in./Komisja, T-18/05, EU:T:2010:202, pkt 109; z dnia 9 marca 2015 r., Deutsche Börse/Komisja, T-175/12, niepublikowany, EU:T:2015:148, pkt 344).
- 212 To w świetle tych zasad należy zbadać zastrzeżenia skarżących dotyczące zarzucanego naruszenia prawa do obrony w odniesieniu do kwestionowanych kosztów SGA z jednej strony oraz do kwestionowanego dostosowania z drugiej strony.

W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących kwestionowanych kosztów SGA

- 213 Zdaniem skarżących w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia z 2019 r. Komisja wskazała, że ma zamiar uwzględnić kwestionowane koszty SGA do celów ustalenia wartości normalnej. Skarżące wskazują, że w uwagach dotyczących dokumentu zawierającego ogólne ustalenia z 2019 r. skrytykowały one to stanowisko Komisji, twierdząc, że instytucja ta, postępując w ten sposób,

powtórzyła tezę, którą wysunęła już w ramach przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. i z której zrezygnowała przy przyjmowaniu rozporządzenia wykonawczego 2018/1469 w następstwie podniesionych przez skarżące zastrzeżeń.

- 214 Prawdą jest, że w pkt 3–6 pisma z dnia 2 sierpnia 2019 r. Komisja uściśliła, po pierwsze, że skarżące w odpowiedziach na przesłany im przez nią kwestionariusz wspomniały o istnieniu kosztów związanych ze sprzedażą między spółkami powiązanymi w ramach grupy Interpipe, po drugie, że sprzedaż między tymi spółkami obejmowała koszty SGA, po trzecie, że metoda wykorzystywana przy stosowaniu art. 2 rozporządzenia podstawowego powinna odzwierciedlać wszystkie koszty poniesione przez dane przedsiębiorstwo, a po czwarte, że kwestionowane koszty SGA zostały wskutek błędu wykluczone w toku przeglądu końcowego zakończonego w 2018 r. i przeglądu okresowego zakończonego w 2012 r., podczas gdy w toku dochodzenia pierwotnego koszty te zostały przez nią uwzględnione.
- 215 Jednakże te uwagi Komisji, które skarżące otrzymały po przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia, nie obejmują okoliczności faktycznych ani prawnych, o których nie wiedziały one wcześniej i co do których nie mogły się ustosunkować. Stanowią one podstawę ostatecznego stanowiska Komisji w przedmiocie kwestionowanych kosztów SGA, w związku z czym zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 211 powyżej nie można stwierdzić w tym względzie żadnego naruszenia prawa do obrony.
- 216 Ponadto z uwagi na to, że skarżące podnoszą, iż dodatkowe argumenty, które mogłyby podnieść przed Komisją, gdyby wcześniej otrzymały informacje zawarte w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r., są argumentami podniesionymi przez nie przed Sądem (zob. pkt 205 powyżej), należy zauważyć, że wszystkie te argumenty oddalono w ramach analizy pozostałych zarzutów podniesionych w niniejszej skardze. Nie zostało zatem wykazane, że gdyby skarżące podniosły te argumenty w toku postępowania administracyjnego, mogłyby ono doprowadzić do innego wyniku (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 30 kwietnia 2014 r., Tisza Erőmű/Komisja, T-468/08, niepublikowany, EU:T:2014:235, pkt 217).
- 217 W związku z tym niniejsze zastrzeżenia należy oddalić.

W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących kwestionowanego dostosowania

- 218 Należy przypomnieć, że w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r., którego data zbiega się z datą opublikowania w Dzienniku Urzędowym zaskarżonego rozporządzenia, Komisja uzupełniła uzasadnienie tego ostatniego informacjami, które ze względu na ich poufny charakter nie mogły zostać w tym rozporządzeniu zawarte. We wspomnianym piśmie Komisja odpowiedziała na zastrzeżenia podniesione przez skarżące w uwagach dotyczących dokumentu zawierającego ogólne ustalenia z 2019 r., do których nie ustosunkowała się w dokumencie zawierającym dodatkowe ustalenia z dnia 27 czerwca 2019 r. (zob. pkt 22 powyżej).
- 219 Cztery okoliczności opisane w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r., na których Komisja oparła się w celu dokonania kwestionowanego dostosowania (zob. pkt 151–155 powyżej), przedstawiono skarżącym w pkt 34–42 dokumentu zawierającego ogólne ustalenia z 2019 r. W uwagach dotyczących tego dokumentu skarżące wymieniły owe cztery okoliczności i zajęły stanowisko w przedmiocie każdej z nich.

- 220 Skarżące utrzymują jednak, że pismo z dnia 2 sierpnia 2019 r. obejmuje dodatkowe względy uzasadniające, których brak w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia z 2019 r. W piśmie tym Komisja wspomniała po raz pierwszy, że rozpatrywane umowy przewidują, iż ryzyko zostaje przeniesione z IPU na IPE lub na IPCT, oraz że statut IPE nie wskazuje, iż IPE działa pod kierunkiem IPU, lecz przewiduje, iż IPE może dokonywać wszelkich transakcji finansowych, powierniczych lub handlowych dotyczących przedmiotu jej działalności.
- 221 Otóż należy stwierdzić, że owe podnoszone względy uzasadniające są jedynie doprecyzowaniem okoliczności wskazanych w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia z 2019 r., dodanym przez Komisję w następstwie uwag przedstawionych przez skarżące w przedmiocie tego dokumentu. Owo doprecyzowanie, odnoszące się do treści statutu IPE i rozpatrywanych umów, które są oczywiście znane skarżącym, nie zawiera nowych okoliczności faktycznych i prawnych, lecz dotyczy kwestii, do których skarżące ustosunkowały się we wspomnianych uwagach.
- 222 Należy zatem stwierdzić, że w piśmie z dnia 2 sierpnia 2019 r. Komisja przedstawiła jedynie swoje ostateczne stanowisko w przedmiocie kwestionowanego dostosowania, przyjęte na podstawie okoliczności, w odniesieniu do których skarżące miały sposobność przedstawić swoją opinię. Wobec tego zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 211 powyżej nie można stwierdzić żadnego naruszenia prawa do obrony.
- 223 Ponadto rozważania przedstawione w pkt 216 powyżej mają zastosowanie również do niniejszych zastrzeżeń skarżących.
- 224 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut czwarty, a w konsekwencji – skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

- 225 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy zgodnie z żądaniem Komisji obciążyć je kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Interpipe Niko Tube LLC i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC zostają obciążone kosztami postępowania.**

da Silva Passos

Truchot

Sampol Pucurull

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 lipca 2021 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	2
Postępowanie i żądania stron	6
Co do prawa	7
W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego niezgodności z prawem uwzględnienia przy obliczaniu wartości normalnej kosztów SGA związanych ze sprzedażą dokonywaną przez skarżące na rzecz IPU	7
W przedmiocie przepisów zaskarżonego rozporządzenia dotyczących wartości normalnej	11
W przedmiocie zakresu stosowania art. 2 ust. 3, 4 i 6 rozporządzenia podstawowego	12
W przedmiocie pojęcia jednego podmiotu gospodarczego i jego skutków	14
W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących orzeczeń Organu Rozstrzygania Sporów WTO	16
W przedmiocie teoretycznego charakteru kwestionowanych kosztów SGA	18
W przedmiocie naruszenia praktyki Komisji	19
W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie przy zastosowaniu do ceny eksportowej kwoty odpowiadającej kosztom SGA oraz zyskowi przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji	20
W przedmiocie historii dokonywania wobec grupy Interpipe dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego i rozporządzeń je poprzedzających	23
– W przedmiocie dostosowania dokonanego wobec grupy Interpipe w rozporządzeniu nr 954/2006 i działań podjętych w następstwie stwierdzenia jego niezgodności z prawem w pierwszym wyroku Interpipe	23
– W przedmiocie dokonania kwestionowanego dostosowania	25
W przedmiocie zakwestionowania przez skarżące okoliczności, na których opiera się kwestionowane dostosowanie	26
W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego ze względu na to, że Komisja zmieniła metodę obliczania wartości normalnej i ceny eksportowej	28
W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej dokonania przez Komisję zmiany metody obliczania wartości normalnej	29
W przedmiocie części drugiej, dotyczącej dokonania przez Komisję zmiany metody obliczania ceny eksportowej	31
W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony	33

W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących kwestionowanych kosztów SGA.....	34
W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących kwestionowanego dostosowania	35
W przedmiocie kosztów	36